

Aktivistická příručka

Araling Aktibista (ARAK)

Předmluva

Toto je druhé vydání *Araling Aktibista* (ARAK) [Aktivistické příručky]. V tomto vydání provádíme několik úprav předchozího rámce lekcí a do vydání něco přidáváme. Sbíрка lekcí se musí studovat v daném pořadí jako jeden kurz. Pokud je však potřeba danou lekcí projít znovu, každá může fungovat samostatně.

Nový rámec obsahuje následující:

- Lekce I: Základní revoluční postoj a Pět zlatých paprsků
- Lekce II: Revoluční studium a správná metoda analýzy
- Lekce III: Linie mas
- Lekce IV: Demokratický centralismus a Systém výborů

Hlavním obsahem a prioritou Lekce I je *Pět zlatých paprsků*, protože tyto klasické články Mao Ce-tunga slouží jako hlavní pilíř našeho studia základů revolučního postoje. Stará Lekce I zůstává jako pomůcka a vodítko pro studium *Pěti zlatých paprsků*. S přihlédnutím ke studiu *Pěti zlatých paprsků* byla navíc stará Lekce I doplněna.

Do jedné lekce jsme slučujeme starou Lekci II (Revoluční studium) a Lekci III (Správné metody analýzy a myšlení), jelikož jsou těsně propojené. Slučujeme také Lekci V (Demokratický centralismus) a Lekci VI (Systém výborů). Lekce IV přibyla k Metodám utvoření výboru.

Dřívější Lekci IV (Linie mas) zachováváme jako Lekci III.

Araling Aktibista (ARAK) je pro všechny organizované masy, které dokončily studium Všeobecného kurzu mas. Je nicméně povinný pro aktivisty, kteří jsou již na úrovni KP (Organizačního výboru) a GP (Organizační skupiny) a mají již zkušenost s prací v Revolučním hnutí, ať už na venkově nebo ve městě. Je důležitý pro vybudování

silné opory a jadra vedení revolučních uskupení a masových organizací.

Po dokončení tohoto kurzu se mohou studovat další kurzy jako sociální průzkum a masová práce, nebo jiné kurzy v osnovách PA-DEPA.

Národní ministerstvo vzdělávání

Generální sekretariát

Leden, 1999

Poznámka k českému překladu

Tento český překlad vznikl mezi roky 2022 až 2024 spoluprací členstva kolektivu Rozpor.

Jelikož nikdo z nás neovládá filipínštinu, v níž je kniha původně napsaná, zvolili jsme jako zdrojový text anglický překlad od nakladatelství Foreign Languages Press, který je oficiálně schválený Ministerstvem vzdělávání Komunistické strany Filipín. Uvědomujeme si však problematičnost překladu skrze angličtinu a český překlad nabízíme s tímto varováním.

V anglickém textu jsme naráželi na řadu míst, jejichž význam byl nejasný. Doufáme, že se nám povedlo dodržet původní zamýšlené poselství textu díky našemu studiu a porovnávání souvisejících textů politické teorie. V některých případech záměrně zachováváme nejednoznačnost i v konečném českém textu, aby mohlo čtenářstvo samo posoudit různé interpretace.

Vzhledem k tomu, že poselstvím textu je revoluční proměna společenských vztahů i myšlenek, které si neseme jako pozůstatky staré společnosti, považujeme za důležité uplatňovat tyto principy i v jazyce, který zde používáme. V češtině to znamená hlavně otázku rodově inkluzivního jazyka.

Snažíme se pokud možno nepoužívat výrazy generického maskulina jako „člen“, „revolucionář“, „dělník“, a nahrazujeme je neutrálnějšími variantami jako „členstvo“, „revolucionářka nebo revolucionář“ atd. V této verzi překladu zatím zachováváme generické maskulinum v koncovkách (-i), ale hledáme vhodnou alternativu.

Kolektiv Rozpor, 2024

Lekce I

Základní revoluční přístup a Pět zlatých paprsků

Pět zlatých paprsků

Pět zlatých paprsků se skládá z pěti krátkých článků: *Sloužit lidu; Památce Bethunově; Ju-kung hory přenesl; Proti liberalismu; O vymýcení mylných názorů ve straně.*

Tyto články Mao Ce-tung napsal během období, kdy čínský lid uskutečňoval Národně-demokratickou revoluci pod vedením Komunistické strany Číny.

V těchto krátkých člancích Soudruh Mao jasně ozřejmil, jaký světónázor a metody myšlení a konání umožní revolucionářstvu efektivně provádět jejich revoluční úkoly. Zároveň identifikoval i kontra-revoluční zvyky a myšlení a postupy, jak s nimi bojovat a napravit je.

Tyto články byly napsány v jiné době a na jiném místě, od roku 1929 do roku 1945, a pro čínské revolucionářstvo vedoucí svou Národně-demokratickou revoluci. Přesto lekce, které můžeme z těchto článků čerpat, jsou jako zlato, které postupem času neztratí nic na svém lesku a podstatě, ať se jich chopíme kdekoliv.

Během celého období zápasu utlačovaných mas proti imperialismu, feudalismu a veškeré další reakci poslouží *Pět zlatých paprsků*

jako mocný nástroj každému, kdo se chce přetvořit, zlepšit se v uskutečňování úkolů, posílit svou organizaci a přispět k revoluci.

Jako filipínské revolucionářstvo musíme studovat ducha a cíle těchto článků. *Pět zlatých paprsků* musíme jako jednotlivci i jako kolektiv neustále číst a studovat. Musíme zajistit, aby bylo studium těchto lekcí plné života a aby náležitě a přísně reflektovalo naše vlastní zkušenosti.

Stará Lekce I byla zařazena na konec *Pěti zlatých paprsků*. Doplnuje ji vysvětlení některých otázek. Přidány byly také další otázky, které zdůrazňují jiné body a záležitosti revolučního přístupu. Dá se použít jako studijní příručka ke studiu Maových *Pěti zlatých paprsků*.

Sloužit lidu

8. září 1944

Projev soudruha Mao Ce-tunga při tryzně na paměť soudruha Čang S'-tea, konané za účasti pracovníků institucí podléhajících Ústřednímu výboru Komunistické strany Číny.

Naše komunistická strana, jakož i 8. armáda a Nová 4. armáda, jež vede komunistická strana — toť armáda revoluce. Smyslem existence této naší armády je jediné osvobození lidu a její činy jsou určovány důsledně až do konce zájmy lidu. Soudruh Čang S'-te¹ byl jedním z bojovníků této naší armády.

1 Soudruh Čang S'-te byl vojínem strážního oddílu Ústředního výboru Komunistické strany Číny. Od r. 1932 byl účastníkem revolučního hnutí, zúčastnil se Velikého pochodu a byl raněn. Soudr. Čang S'-te byl komunistou a čestně sloužil zájmům lidu. 5. září 1944 zahynul soudr. Čang S'-te při zřícení mílíře, když pálil uhlí v horách okresu An-saj na severu provincie Šen-si.

Umřít je souzeno každému, avšak ne každou smrt vážíme stejně. Spisovatel čínského dávnověku S'-ma Čchien pravil: „Každý člověk umírá, ale smrt jednoho je těžší než hora Tchaj-šan a smrt jiného je lehčí než prachové pírkó.“² Smrt za zájmy lidu váží víc než hora Tchaj-šan. Smrt fašistického žoldnéře, smrt za zájmy vykořisťovatelů a utiskovatelů váží méně než prachové pírkó. Soudruh Čang S'-te zemřel za zájmy lidu a jeho smrt váží víc než hora Tchaj-šan.

Sloužíme lidu, a proto nemáme strach z toho, kritisují-li jiní naše nedostatky. Jsme ochotni přijmout kritiku svých nedostatků od kohokoliv. Necht' nám je správně ukáží — a my rádi své nedostatky napravíme. Vyjde-li takový návrh ze snahy prospět lidu — my jej přijmeme. Návrh na snížení stavu a upevnění armády a správného aparátu vyšel od p. Li Ting-minga³, činitele, který není členem strany. Jeho návrh byl správný, vyšel ze snahy prospět lidu, a my jsme jej přijali. Musíme učinit vše, co je v zájmu lidu správné, napravovat v zájmu lidu vše, co je nesprávné, a potom zajisté poroste armáda revoluce a bude se upevňovat.

Přišli jsme sem z nejrůznějších koutů země, sešli jsme se za společným revolučním cílem. A nyní před námi vyvstává úkol, abychom spolu s obrovskou většinou čínského lidu stále postupovali k tomuto cíli. Nyní již vedeme opěrné základny, obývané jednaděsáti miliony lidí⁴ — to však nestačí: musíme dále rozmnožovat své řady, a tak dosáhneme osvobození celého národa. Když se nám vede

2 *S'-ma Čchien, vynikající spisovatel a dějepisec ve II. století před n. l., autor „Historických záznamů“, které obsahují 130 kapitol. Zde je uváděn citát z jeho „Dopisu Žen Šao-Čchingovi“.*

3 *Li Ting-ming, jeden z pokrokových šen-ši v severní části provincie Šen-si. Byl zvolen náměstkem předsedy vlády Pohraniční oblasti Šen-si, Kan-su, Ning-sia.*

4 *To byl tehdy celkový počet obyvatelstva v Pohraniční oblasti Šen-si, Kan-su, Ning-sia a v osvobozených oblastech Severní, Střední a Jižní Číny.*

zle, musíme si připomenout své úspěchy, vidět světlé stránky věci, nepozbývat odvahy. Čínský národ nyní prožívá těžkou dobu; naší povinností je zachránit čínský národ, a tomuto boji musíme věnovat všechny své síly. A v boji bývají vždy oběti, i smrt člověka se stává každodenním jevem. My však dáváme své životy pro lid, s myšlenkou na zájmy lidu, s myšlenkou na utrpení ohromné většiny lidu; je to smrt čestná. Musíme ovšem usilovat o to, aby zbytečných obětí bylo co nejméně. Naše vedoucí kádry musí pečovat o každého bojovníka; všichni bojovníci armády revoluce musí vzájemně pečovat jeden o druhého, jeden druhého musí opatrovat, jeden druhému pomáhat.

Od této chvíle, když zemře kdokoli z nás, ať kuchař nebo prostý bojovník, konal-li prospěšnou práci, doprovodíme jej na poslední cestě, uctíme jeho památku smuteční tryznou. To se musí stát pravidlem. To také musíme vštípit v paměť všemu obyvatelstvu pro jeho každodenní život. Zemře-li někdo na vesnici, uspořádáme na jeho památku smuteční tryznu. Vyjádříme tak svůj žal a přispějeme k semknutí všeho lidu.

Jü-kung hory přenesl

11. června 1945

Projev soudruha Mao Ce-tunga při zakončení VII. sjezdu Komunistické strany Číny

Náš sjezd měl úspěšný průběh. Udělali jsme tři věci. Za prvé jsme stanovili linii naší strany — směle burcovat masy, upevňovat a rozmnožovat síly lidu, pod vedením naší strany rozdrtit japonské uchvatitele, osvobodit všechen lid, vybudovat novodemokratickou Čínu. Za druhé jsme schválili nové stanovy strany. Za třetí jsme zvolili vedoucí orgán strany — ústřední výbor. Nyní je naším úkolem

vést stranu k uskutečňování linie strany. Náš sjezd se koná ve znamení vítězství, ve znamení jednoty. V diskusi ke třem proneseným referátům⁵ delegáti vyslovili cenné myšlenky. Mnozí soudruzi zde vystoupili se sebekritikou, vystoupili pro jednotu, a sebekritikou jsme dosáhli jednoty. Náš sjezd je vzorem jednoty, vzorem sebekritičnosti, vzorem vnitrostranické demokracie.

Mnozí soudruzi se po sjezdu vrátí na svá pracoviště, odjedou na různé fronty. Až se vrátí, budou tito soudruzi propagovat linii schválenou sjezdem a prostřednictvím všech členů strany provádět velkou vysvětlovací práci mezi masami lidu.

Až budeme propagovat tuto linii, musíme usilovat o to, aby celá strana a všechen lid byly prodchnuty vírou ve vítězství revoluce. Především je třeba, aby v ně věřila naše avantgarda, aby byla prodchnuta bojovou odhodlaností, nebála se obětí, překonávala jakékoli těžkosti v zájmu dosažení vítězství. To však ještě nestačí, je také třeba, aby si byly vědomy vítězství široké lidové masy v celé zemi, aby byly prodchnuty touhou bojovat s námi za jeho dosažení. Je třeba, aby všechen lid byl přesvědčen o tom, že Čína náleží čínskému lidu, nikoli reakční klice. Je stará čínská bajka, která se jmenuje „Jü-kung hory přenesl“, Vypráví se v ní, že za starých dob žil na severu Číny stařec, který se jmenoval Jü-kung (Jü-kung v překladu znamená „hloupý děd“) ze Severních hor. Cestu z jeho domu na jih zatarasily dvě velké hory – Tchaj-chang-šan a Wang-wušan. Jü-kung se rozhodl, že spolu se svými syny tyto hory odstraní, že je motykami rozkopá. Jiný stařec jménem Č'-sou (Č'-sou v překladu znamená „moudrý stařec“) je uviděl, rozesmál se a řekl: „Děláte hlouposti:

5 *Jde o referáty přednesené na VII. sjezdu Komunistické strany Číny: politická zpráva, přednesená soudruhem Mao Ce-tungem, referát soudruha Ču-te o vojenských otázkách a referát soudruha Liu Šao-čchi o změně stanov strany.*

cožpak můžete rozkopat takové dvě velké hory?“ Jü-kung odpověděl: „Zemřou-li — zůstanou moje děti, zemřou-li děti — zůstanou vnuci, a tak se budou pokolení střídat do nekonečna. Tyto hory jsou vysoké, ale zvýšit se už nemohou; kolik skopáme, o tolik se budou zmenšovat, proč bychom je nedokázali úplně odstranit?“ Když Jü-kung takto vyvrátil chybné důvody Č'-souovy, pustil se hned do práce a den co den kopal. To dojalo boha, a ten poslal na zem dva své svaté, kteří ty hory odnesli.⁶

Nyní čínský lid tíží také dvě velké hory — jedna z nich se nazývá imperialismus, druhá feudalismus. Komunistická strana Číny se již dávno rozhodla odstranit tyto hory. Musíme vytrvale uskutečňovat své rozhodnutí, musíme neustále pracovat, a tak my také dojmeme srdce boha; a tento bůh není nikdo jiný než čínský lid. A jestliže se pozvedne všechen lid, aby spolu s námi odstranil tyto hory, co z nich potom zbude?

Včera jsem v rozhovoru s dvěma Američany, kteří se chystají vrátit do USA, prohlásil, že se americká vláda snaží nás zlomit, ale že my to nepřipustíme. Jsme proti politice americké vlády, která podporuje Čankajška v jeho boji proti komunistické straně, My však bu-

6 *Báji o tom, jak Jüi-kung přenesl hory, viz v knize „Lie-c“, kapitola „Otázky Tchanga“. V báji se praví: »Hory Tchaj-chang-šan a Wang-wu-šan, v obvodu měřící sedm set li, vysoké deset tisíc čch', stály na jih od Ti-čou a na sever od Che-jangua. Jü-kung ze Severních hor, jemuž bylo devadesát let, žil na úpatí hor. Zlobil se, že hory stojí na cestě a že po každé je třeba je obcházet, svolal svou rodinu a navrhl: „Co kdybychom, nelitujíce svých sil, zbourali tuto překážku a otevřeli přímou cestu na jih oblasti Jü-čou až ke břehu řeky Chan?“ Všichni souhlasili. Avšak jeho žena zapochybovala a řekla: „Ty se svou silou nestačíš ani na kopeček Kchuej-fu, jak si můžeš troufat na Tchaj-chang-šan a Wang-wu-šan! A co chceš počít s hlínou a kamením?“ Řekl jí na to: „Budeme hlínu a kámen odnášet do zálivu Pchuo-chaj, na sever od mělčiny.“ Potom Jü-kung a tři z jeho synů i vnukové, kteří*

deme za první, rozlišovat mezi americkým lidem a vládou, za druhé, rozlišovat mezi těmi, kteří v americké vládě určují politiku, a prostými pracovníky. Řekl jsem těmto dvěma Američanům: Vyřídte oněm lidem ve vaší vládě, kteří určují její politiku, že se jim zakazuje přístup do našich osvobozených oblastí, neboť jejich politika podporuje Čankajška v boji proti komunistické straně, a to nás pobuřuje. Mohou přijet k nám, do osvobozených oblastí, bude-li jejich cesta spojena se zájmy války proti Japonsku, ale o tom bude třeba se domluvit. Chtějí-li však úskočně u nás slídit, kde se jim zlíbí – to nepřipustíme. Hearly se již přímo zřekl spolupráce s Komunistickou stranou Číny.⁷ Nač je jim tedy třeba potulovat se po našich osvobozených oblastech?

Politika americké vlády, která podporuje Čankajška v boji proti komunistické straně, svědčí o běsnění americké reakce. Avšak všechny pokusy čínské i zahraniční reakce zamezit vítězství čínského lidu jsou odsouzeny k bankrotu. Nyní v celkovém toku světových událostí je demokracie hlavním proudem, kdežto reakce, která proti ní vystupuje, není ničím jiným než pouhým „vzdoroproudem“. Tento „vzdoroproud“ reakce se nyní pokouší přemoci hlavní proud národní ne-

již byli s to nosit náklady, jali se roztloukat kámen, kopat hlínu a v koších ji odnášet do zálivu Pchuo-chaj. Syn jejich sousedky, vdovy Tiang-čcheng, chlapec sotva sedmiletý, se poklusem rozběhl jim pomáhat. Po létu přišla zima a oni stačili vykonat jen jednu cestu. Č'-sou z Che-čchů se jim vysmíval a přemlouval Jü-kunga: „Jsi ty ale hloupý! Jsi přece starý a slabý, tu horu nemůžeš zdolat. Jak se chceš zbavit hlíny a kamení?“ Jü-kung si vzdychl a odpověděl: „Tvoje hlava špatně myslí, hůře než dítě vdovy! I když zemřu – zůstanou děti, a děti budou mít vnuky, a vnuci budou mít své děti, a ti budou mít syny a vnuky. Tak do nekonečna půjde za sebou pokolení za pokolením a hory přece růst nemohou: pročpak bychom je tedy nemohli rozkopat?“ Č'-sou nevěděl, co odpovědět. Duch, vládce hor, uslyšel tento rozhovor a polekal se, že Jü-kung provede svou, a přednesl to pánu nebes.

závislosti a lidové demokracie, nemůže se však nikdy sám stát hlavním proudem. Nyní tak jako předtím existují ve starém světě tři velké rozpory, o nichž již dávno hovořil J. V. Stalin: první — rozpor mezi proletariátem a buržoasií v imperialistických zemích; druhý — rozpor mezi imperialistickými velmocemi; třetí — rozpor mezi koloniálními a polokoloniálními zeměmi na jedné straně a imperialistickými metropolemi na straně druhé.⁸ Tyto tři rozpory nejenže existují i nadále, ale ještě více se ve svém vývoji přiostrřily, ještě více se rozrostly. Protože tyto rozpory existují a dále se vyvíjejí, bude tento protisovětský, protikomunistický, protidemokratický „vzdoroproud“, reakční „vzdoroproud“, zdolán.

Nyní se v Číně konají dva sjezdy: VII. sjezd Kuomintangu a VII. sjezd Komunistické strany Číny. Tyto dva sjezdy mají zcela rozdílné cíle: jeden se pokouší zničit komunistickou stranu a demokratické síly Číny a uvrhnout Čínu do temnoty; druhý se snaží rozdrtit japonský imperialismus a jeho pomahače, feudální síly Číny, snaží se vybudovat novodemokratickou Čínu, dovést Čínu k světlu. Tyto dvě linie mezi sebou bojují. Jsme pevně přesvědčeni, že na podkladě linie vytyčené VII. sjezdem Komunistické strany Číny čínský lid v čele s

Pán nebes byl dojat houževnatostí Jü-kungovou a přikázal dvěma synům Kua-o, aby hory přenesli: jednu postavili na východě oblasti Šuo-čou, druhou — na jihu Jung-čou. Od té doby na jih od Ťi-čou až ke břehu řeky Chan nejsou žádné horské přehradly.»

- 7 Hearly — reakční politik, činitel republikánské strany USA. Koncem roku 1944 byl jmenován velvyslancem USA v Číně. Podporoval protikomunistickou politiku Čankajška, a to vyvolalo rozhodný protest čínského lidu, takže byl nucen v listopadu 1945 podat demisi. Zde je míněn Hearlyův projev na tiskové konferenci ve státním departementu ve Washingtonu 2. dubna 1945, v němž otevřeně prohlásil, že USA nebudou spolupracovat s Komunistickou stranou Číny. Podrobněji viz v práci „Neslavný konec dueta Hearly — Čankajšek“ v tomto svazku.

Komunistickou stranou Číny dosáhne úplného vítězství a že kontra-revoluční linie Kuomintangu bude nevyhnutelně poražena.

8 Viz X. V. Stalin *O základech leninismu*, část I., „Historické kořeny leninismu“ (Spisy, sv. 6, Svoboda 1951).

Památce Bethunově

21. prosince 1939

Soudruh Bethune⁹ byl členem Dělnické pokrokové strany Kanady. Zemřel po svém padesátém roce. Dělnická pokroková Strana Kanady a Komunistická strana USA ho poslaly k nám, a on se nezalekl obtíží daleké cesty a přijel sem, aby pomohl Číně ve válce proti japonským uchvatitelům. Na jaře minulého roku přijel do Jen-anu, ale pak se vypravil do oblasti Wu-tchaj-Šanu, kde pracoval a kde předčasně zahynul jako voják v boji. Tento Kanadán nesledoval žádné zjištěné cíle, obětoval všechny své síly boji za osvobození čínského lidu. Co ho k tomu podněcovalo? Jeho internacionalismus, jeho komunistické uvědomění, které musí být příkladem pro každého čínského komunistu. Leninismus učí, že světová revoluce může zvítězit jen tehdy, jestliže proletariát kapitalistických zemí bude podporovat osvobozenecký boj národů koloniálních a polokoloniálních zemí a jestliže zase proletariát kolonií a polokolonií bude podporovat osvobozenecký boj proletariátu kapitalistických zemí.¹⁰ Soudruh Bethune tuto leninskou linii uskutečňoval v praxi. My, čínští komunisté, také musíme tuto linii uskutečňovat v praxi. Musíme se spojit s proletáři

9 *Norman Bethune (čte se: Besun) — člen Dělnické pokrokové strany Kanady, proslulý lékař. Roku 1936, když němečtí a italští fašističtí bandité napadli Španělsko, vypravil se na frontu a věnoval své síly službě španělskému lidu, bojujícímu proti fašismu. Roku 1937, když v Číně vypukla válka proti japonským uchvatitelům, přijel v čele skupiny kanadských a amerických zdravotnických pracovníků do osvobozených oblastí Číny. V dubnu roku 1938 se vypravil přes Jen-an do Pohraniční oblasti provincií Šan-si, Čachar, Che-pej a pracoval tam dva roky. Jeho obětavost, entuziasmus v práci a smysl pro odpovědnost byly vzorem hodným následování. Dne 12. listopadu 1939 dostal při operaci raněných otravu krve a zemřel v okrese Wan v provincii Che-pej.*

všech kapitalistických zemí, musíme se spojit s proletáři Japonska, Anglie, USA, Německa, Itálie a všech ostatních kapitalistických států, a teprve pak budeme moci svrhnout imperialismus, dosáhnout národního a sociálního osvobození našeho lidu, národního a sociálního osvobození všech národů světa. V tom právě záleží náš internacionalismus — naše zbraň v boji proti úzkoprsému nacionalismu a úzkoprsému vlastenectví.

Nezištnost a obětavost v službě lidem, jimiž se vyznačoval soudruh Bethune, projevovala se u něho smyslem pro nejvyšší odpovědnost v práci a vroucí láskou k soudruhům a k lidu. Tomu se musí od něho učit každý komunista. Máme u nás nemálo lidí, kteří mají neodpovědný poměr k práci, berou na sebe pokud možno snadné úkoly, ale obtíží se bojí, těžká břemena svalují na bedra jiných, sobě ponechávají jen ta lehčí; ať dělají cokoli, starají se především o sebe, ale o druhé až potom. Udělají nějakou maličkost a vydávají ji za hrdinský čin, chodí a chlubí se, v obavě, že se to jinak lidé nedovědí. K soudruhům a k lidu se chovají nikoli s vroucí láskou, ale chladně, netečně, bezcitně. Takoví lidé vlastně ani nejsou komunisty, rozhodně je nelze považovat za opravdové komunisty. Všichni, kdo se vraceli z fronty, mluvili o Bethunovi s hlubokou úctou, všichni bez výjimky jím byli nadšeni. Bethune udělal obrovský dojem na všechny vojáky a obyvatele pohraniční oblasti provincií Šan-si, Čachar, Che-pej, kteří se u něho léčili nebo viděli na vlastní oči, jak pracuje. Každý člen komunistické strany se musí učit od soudruha Bethuna být opravdovým komunistou.

Soudruh Bethune byl lékař. Zvolil za své povolání léčit lidi a neustále zdokonaloval své umění. V celé zdravotnické službě 8. armády

10 Viz J. V. Stalin, „O základech leninismu“, oddíl VI. „Národnostní otázka“ (Spisy, sv. 6. — Pozn. rus. red.)

nebylo dovednějšiho lékaře, než byl on. Je to skvělé poučení pro všechny ty, kteří s lehkým srdcem mění své povolání, pro všechny ty, kteří se štítí praktické práce, praktického uplatňování znalostí, a považují tuto práci za méněcennou, za práci, která neskýtá žádné vyhlídky.

Měl jsem příležitost setkat se se soudruhem Bethunem jen jednou. Potom mi napsal mnoho dopisů. Ale protože jsem měl mnoho práce, odpověděl jsem mu jen jedním dopisem, a ani nevím, zdali ho dostal. Hluboce želím jeho smrti. Teď všichni uctíváme jeho památku a to svědčí o hlubokých citech, jež v nás vzbudila jeho duševní síla. Všichni se potřebujeme od něho učit nezištnosti a obětavosti. Jen tak je možno stát se člověkem přinášejícím veliký prospěch národu. Člověk může být nadán většími nebo menšími schopnostmi, ale jedině těmito vlastnostmi — nezištností a obětavostí — stane se člověkem vznešené duše, opravdovým člověkem, člověkem vysoké morálky, který se zřekl přízemních zájmů, člověkem prospěšným národu.

Proti liberalismu

7. září 1937

Jsme pro aktivní ideologický boj, protože je to zbraň, která pomáhá dosáhnout vnitřní jednoty strany i jiných revolučních organizací — jednoty zajišťující jejich bojovou sílu. Každý komunista, každý revolucionář musí používat této zbraně.

Liberalismus však odmítá ideologický boj a stojí na stanovisku bezzásadového míru. Z toho pramení prohnílý, šosácký styl práce, který vede k politickému zahnívání jednotlivých článků a jednotlivých členů strany i jiných revolučních organizací.

Liberalismus se projevuje různými formami:

- 1) Je jasně zřejmé, že ten nebo onen člověk jedná nesprávně, ale protože je to tvůj známý, krajan, spolužák, blízký přítel, oblíbenec, starý kolega nebo podřízený, nevedeš s ním zásadový boj, ale dovoluješ mu jednat i nadále v témže duchu, jen abys zachoval mír a přátelství, anebo ho zlehka vyplísíš, avšak nevyřešíš otázku do důsledku, jen aby šlo všechno klidně a hladce. Nakonec se pak uškodí jak celému kolektivu, tak i dané osobě.
- 2) Dovoluješ si neodpovědnou kritiku za zády, ale nepředložíš energicky příslušné otázky přímo organizaci; neříkáš věci do očí, ale roztrubuješ je za zády; na schůzích mlčíš, ale po schůzích máš plno řečí. V tvém vědomí místo zásad kolektivismu vládne liberální nevázanost.
- 3) Netýká-li se věc tebe osobně, snažíš se co nejvíce se od ní odtahnout; i když dobře víš, že lidé nemají pravdu, považuješ za prospěšné mluvit raději méně; myslíš si: moudrý se zlému vyhne, hlavně když já sám nezhřeším.
- 4) Nepodřizuješ se směrnicím a svůj osobní názor kladeš nade všecko; chceš, aby se organizace o tebe starala, ale nechceš se podrobit její kázní.
- 5) Nebojuješ proti nesprávným názorům, nevystupuješ proti nim v zájmu jednoty, v zájmu toho, aby šla práce kupředu, aby se zlepšila její organizace, ale zabýváš se osobními útoky, štváním, vyřizováním osobních účtů, snažíš se mstít.
- 6) Slyšíš nesprávné názory, ale nepouštíš se do sporů, ale nejen to, mlčíš i ke kontrarevolučním řečem a chováš se k nim tak lhostejně, jako by se nic nestalo.

- 7) Neprovádíš propagandu a agitaci v masách, neprojevuješ se, neseznamuješ se se situací, nevyptáváš se, nezajímají tě naléhavé potřeby obyvatelstva, ke všemu se chováš lhostejně. Zapomínáš, že jsi členem komunistické strany, a klesáš na úroveň obyčejného maloměšťáka.
- 8) Když vidíš jednání poškozující zájmy mas, nejsi tím pobouřen, nepřesvědčuješ, nezamezuješ mu, neprovádíš vysvětlovací práci, ale trpíš je, díváš se na ně skrz prsty.
- 9) K práci se nestavíš vážně, pracuješ bez určitého plánu, bez určitého zaměření, sem tam do něčeho píchneš, žiješ ze dne na den.
- 10) Považuješ se za zasloužilého revolucionáře a honosíš se délkou členství ve straně, ale na velké věci nestačíš a malým se vyhýbáš, pracuješ nedbale, v učení nejsi příliš horlivý.
- 11) Když ses dopustil chyby a už sis to uvědomil, přesto ji nechceš napravit a projevuješ tak liberalismus vůči sobě samému.

Bylo by možno uvést ještě řadu příkladů, avšak vyjmenovaných jedenáct jsou ty hlavní.

To všechno jsou projevy liberalismu.

Liberalismus v kolektivu revolucionářů je nanejvýš škodlivý; je to svého druhu rozkladný prvek, který způsobuje rozpadání celku, oslabení jednoty, pasivitu v práci, ideovou roztříštěnost. Liberalismus vede k tomu, že mezi revolucionáři mizí pevná organizace a kázeň, mizí možnost důsledně a do konce prosazovat politickou linii, a stranická organizace se odtrhuje od mas, které vede. To je zvláště škodlivá tendence.

Prvopočátky liberalismu tkví v zjištěné, egoistické povaze drobné buržoazie, která staví do popředí osobní zájmy, kdežto zájmy revoluce klade až na druhé místo. Zde právě má své kořeny liberalismus v ideologii, v politice i v organizačních otázkách.

Liberálové se dívají na marxistické poučky jako na abstraktní dogmata.

Jsou pro marxismus, ale nehodlají jej přetvářet v život, anebo jej nehodlají přetvářet v život úplně, nemají v úmyslu nahradit svůj liberalismus marxismem. Mají v zásobě jak marxismus, tak liberalismus: slovy jsou marxisté, ale ve skutečnosti liberálové. Pro lid mají marxismus, ale pro sebe liberalismus. Mají v zásobě to i ono, pro každého, co se jim zdá pro něho vhodné. Tak je uspořádán mozek některých lidí.

Liberalismus je jedním z projevů oportunistu; je v zásadním rozporu s marxismem. Liberalismus — to je pasivita; objektivně pomáhá nepříteli.

Proto budou naši nepřátelé rádi, když se liberalismus mezi námi udrží. Taková je podstata liberalismu, a mezi revolucionáři nemá být pro něj místa.

Prodchnuti aktivním duchem marxismu, musíme překonat liberalismus a jeho pasivitu. Komunista musí být upřímný, obětavý a aktivní, zájmy revoluce musí mu být dražší než život, osobní zájmy musí podřizovat zájmům revoluce; vždy a všude musí hájit správné zásady, ustavičně bojovat proti všelikým nesprávným názorům a nesprávnému jednání, a tím upevňovat kolektivismus v životě strany a spojení strany s masami; musí pečovat o zájmy strany a mas víc než o zájmy jednotlivé osoby, pečovat o jiné víc než o sebe. Jedině takový člověk je hoden nazývat se komunistou.

Všichni věrní, upřímní, aktivní, pevní komunisté se musí spojit k boji proti liberálním tendencím u části členů strany a dosáhnout toho, aby tito lidé vykročili správným směrem. To je jeden z úkolů našeho boje na ideologické frontě.

O vymýcení mylných názorů ve straně

prosinec 1929

Tato práce soudruha Mao Ce-tunga byla návrhem usnesení 9. stranické konference 4. sboru čínské Rudé armády. Který soudruh Mao Ce-tung připravil. Lidová armáda prošla při své výstavbě nesnadnou cestou. Čínská Rudá armáda (v době protijaponské války – 8. armáda a Nová 4. armáda a nyní Lidová osvobozenecská armáda) vznikla v době nančchangského povstání 1. srpna 1927. Od té doby uplynuly do prosince 1929 víc než dva roky. Za tu dobu se stranické organisace Rudé armády mnohému naučily, neboť musely bojovat proti rozličným mylným názorům, a nahromadily značně bohaté zkušenosti, Stranické usnesení, připravené soudruhem Mao Ce-tungem, shrnuje tyto zkušenosti. Toto usnesení dalo marxisticko-leninský základ veškeré práci při výstavbě Rudé armády a očistilo ji od všelikých vlivů starých armád. Bylo prováděno nejen ve 4. armádním sboru, ale postupně i v jiných vyšších jednotkách Rudé armády, což umožnilo přeměnit celou čínskou Rudou armádu ve skutečně lidovou armádu. Za uplynulých víc než 20 let se stranická a politická práce v jednotkách čínské lidová armády dále rozvinula a bylo do ní vneseno mnoho nového. Teď už se naprosto neprovádí tak jako dříve, avšak základní její linie zůstává právě taková, jako byla linie, kterou stanovilo toto usnesení

V stranické organisaci 4. sboru Rudé armády panují různé neproletářské názory. To velmi brzdí uskutečňování správné linie strany.

Bez definitivního vymýcení těchto názorů nebude 4. sbor Rudé armády rozhodně s to splnit úkoly, které mu ukládá velký revoluční boj v Číně. Příčinou vzniku mylných názorů v stranické organizaci 4. sboru bylo samozřejmě to, že tato stranická organizace se v základě skládá z rolnických a jiných maloburžoasních živlů; avšak také to, že vedoucí stranické orgány nevedly jednomyslný a nesmiřitelný boj proti těmto nesprávným názorům, že nevychovávaly dostatečně členy strany v duchu správné stranické linie, bylo závažnou příčinou vzniku a rozšíření nesprávných názorů. Stranická konference, vycházejíc z ducha zářijového dopisu Ústředního výboru a konstatujíc, že se ve stranické organizaci 4. sboru vyskytují různé neproletářské názory, ukazuje na jejich zdroje a upozorňuje na způsoby jejich vymýcení a vyzývá soudruhy k boji za jejich úplnou likvidaci.

O psychologii vojančiny

Mezi některými soudruhy v Rudé armádě je neobyčejně rozšířena psychologie vojančiny. Projevuje se takto:

1. Vojenské otázky se stavějí proti politice a nechce se uznat, že vojna je jen jedním z nástrojů k splnění politických úkolů. Ale nejen to, někteří tvrdí, že „když to vypadá dobře vojensky, vypadá to samo sebou dobře i politicky; jestliže to však s vojenskými otázkami vypadá nevalně, nemůže to ani politicky vypadat dobře“. Tím ještě ostřeji zdůrazňují myšlenku o vedoucí úloze vojenství vůči politice.
2. Tvrdí se, že prý úkoly Rudé armády jsou shodné s úkoly bílé armády a záleží jen v tom, aby bojovala; nechápe se, že čínská Rudá armáda je ozbrojenou organizací, která plní politické úkoly revoluce. Zvláště v přítomné době Rudá armáda naprosto nemůže jen bojovat; kromě bojové činnosti na zničení ozbrojených sil nepřítele jsou jí uloženy ještě závažné

úkoly na poli propagandy mezi masami, na poli organizace mas, ozbrojování mas, pomoci masám při vytváření revoluční moci a dokonce i při vytváření organizací komunistické strany. Válka, kterou vede Rudá armáda, to není jen válka pro dosažení vojenských cílů, nýbrž válka pro propagandu v masách, pro organizaci mas, pro vyzbrojení mas a pomoc masám při vytváření revoluční moci; zřící se těchto cílů — propagandy v masách, organizace a vyzbrojování mas a vytváření revoluční moci — znamenalo by zbavit smyslu jak válku, tak samu existenci Rudé armády.

3. Na poli organizačním se z toho vyvozuje, že orgány, jež řídí v Rudé armádě politickou práci, mají se podřizovat vojenským orgánům, razí se heslo „rozšíření velitelské pravomoci i na mimoarmádní činnost“. Další rozvíjení podobných idejí nese s sebou nebezpečí, že dojde k odtržení od mas, k zavedení kontroly armády nad orgány veřejné správy, že se armáda vymkne z rukou proletářského vedení a sklouzne tak na cestu militarismu, jíž jde kuomintangská armáda.
4. Na poli agitační a propagační práce se psychologie vojančiny projevuje podceňováním významu agitačních skupin. Na poli organizace mas — zanedbáváním organizace vojenských výborů v armádě a místních dělnických a rolnických masových organizací, což má za následek oslabení agitačně propagační a organizační práce.
5. Tato psychologie se dále projevuje chvastounstvím, bylo-li dosaženo vítězství, a sklíčeností, došlo-li k nezdaru.
6. Místní patriotismus, to jest za všech okolností starost jen o 4. sbor; nepochopení toho, že jedním z nejzávažnějších úkolů

Rudé armády je vyzbrojení nejširších mas. Tedy zase skupinaření, jenže ve větším měřítku.

7. Fakt, že někteří soudruzi, kteří se uzamkli do úzkého rámce 4. sboru, se domnívají, že kromě 4. sboru vůbec neexistují jiné revoluční síly. Odtud neobyčejně silná snaha zachovat vlastní síly a vyhnout se bojovým operacím. To jsou přežitky oportunistu.
8. Nechuť přihlížet k subjektivním a objektivním podmínkám, revoluční horečka, neochota konat houževnatou, nenápadnou trpělivou práci v masách, snění jen o velkých hrdinských činech, oddávání se ilusím. To jsou přežitky pučismu.¹¹

Příčiny vzniku psychologie vojančiny:

1. Nízká politická úroveň. Odtud nepochopení úlohy politického vedení v armádě, nepochopení nejzákladnějšího rozdílu mezi Rudou armádou a bílou armádou.
2. Žoldácké nálady. Následkem toho, že se do Rudé armády přelil značný počet zajatců, jichž jsme se zmocnili v řadě bitev a kteří si s sebou přinesli hluboce zakořeněné žoldácké nálady,

11 *Po porážce revoluce v roce 1927 projevovaly se v Komunistické straně Číny po jistou dobu levičácké pučistické tendence. Přívrženci pučismu měli za to, že čínská revoluce je svým charakterem „revolucí permanentní“, že revoluce v Číně je ve stavu „nepřetržitého vzestupu“. Proto odmítali organizovaný ústup a pokoušeli se pochybnými metodami pouhého nařizování, opírajíce se jen o malý počet členů strany a o podporu nepatrné části obyvatelstva, provést v zemi celou řadu místních povstání, která neměla nejmenší naději na úspěch. Koncem roku 1927 nabyla pučistická vystoupení tohoto druhu širokého rozsahu, avšak počátkem roku 1928 postupně ustala. Přesto se podobné nálady u jednotlivých členů strany ještě udržovaly. Pučismus je totiž co hazardérství.*

vytvořila se v nejnižších člancích základna, z níž vyrůstá psychologie vojančiny.

3. Z těchto dvou příčin vyplývá třetí — přílišná víra ve vojenskou sílu a nevíra v sílu lidových mas.
4. Nedostatek stálé péče o vojenskou práci a aktivního projednávání otázek této práce ve straně byl rovněž příčinou, že se u některých soudruhů objevila psychologie vojančiny.

Způsoby, jak ji vymýtit:

1. Výchovnou prací pozvednout politickou úroveň členů strany, zničit ideové zdroje psychologie vojančiny, vysvětlovat zásadní rozdíl mezi Rudou armádou a bílou armádou. Současně je nutno také likvidovat pozůstatky oportunistu a pučismu a skoncovat s lokálně patriotickými náladami ve 4. armádním sboru,
2. Zesílit práci na poli politické výchovy velitelů i mužstva, zvláště mezi bývalými zajatci, kteří jsou dnes v řadách Rudé armády. Zároveň udělat všechno možné, aby místní orgány moci mezi dělníky a rolníky vybíraly lidi, kteří mají bojové zkušenosti, a posílaly je do řad Rudé armády a tím organisačně oslabovaly samy kořeny psychologie vojančiny až do úplného jejich zničení,
3. Rozvinout kritiku stranických organisací Rudé armády se strany místních stranických organisací a kritiku Rudé armády se strany orgánů lidové moci, aby tak mohlo být působeno na stranické organisace Rudé armády i na její velitele a mužstvo.
4. Strana musí neúnavně sledovat vojenskou práci a aktivně ji projednávat. Každé usnesení, přijaté stranickou organisací

po takovém projednání vojenských otázek, je třeba uskutečňovat prostřednictvím mas.

5. Vypracovat řád Rudé armády, v němž by byly jasně stanoveny úkoly Rudé armády, vzájemný poměr mezi vojenskými a politickými orgány, vzájemný poměr mezi Rudou armádou a obyvatelstvem, kompetence vojenských výborů a také vzájemný poměr mezi těmito výbory a vojenskými a politickými orgány.

O ultrademokratismu

Po obdržení směrnic Ústředního výboru značně ubylo projevů ultrademokratismu ve 4. sboru Rudé armády. Tak na příklad je dnes snazší provádět usnesení strany, nevyslovují se již takové nesprávné požadavky, jako že se má v Rudé armádě uskutečňovat tak zvaný „systém demokratického centralismu zdola nahoru“, že se mají věci „nejprve projednávat dole a potom teprve rozhodovat nahoře“ atd. Ale ve skutečnosti je toto oslabení ultrademokratismu jen dočasné a vnější a naprosto neznamená, že byly podobné nálady vymýceny. To znamená, že kořeny ultrademokratismu tkví ještě hluboko ve vědomí mnohých soudruhů. Důkazem toho nám může být na příklad to, s jakou neochotou se plní usnesení strany.

Způsoby vymýcení:

1. Je nezbytné ukázat theoretickou neudržitelnost ultrademokratismu a likvidovat podobné názory v samém základě. Především je třeba vysvětlovat, že ultrademokratismus nese v sobě nebezpečí podryvání stranických organizací až po úplný jejich rozklad, nebezpečí oslabení, ba úplného zničení bojovschopnosti strany, že by zbavil stranu možnosti plnit bojové úkoly a vedl tak k porážce revoluce. Dále je třeba vysvětlovat,

že ultrademokratismus má své kořeny v maloměšťácké neukázněnosti. Tato maloměšťácká neukázněnost proniká do strany a je tu živnou půdou pro ultrademokratické názory v politice i v organizačních otázkách. Tyto názory jsou naprosto neslučitelné s bojovými úkoly proletariátu.

2. Po stránce organizační je nutno přísně uplatňovat zásady demokratického způsobu života při centralisovaném vedení.

Způsoby, jak to provádět:

1. Vedoucí stranické orgány musí ve své práci uskutečňovat správnou linii, musí umět nacházet správné řešení v kterékoli otázce a stát se tak skutečnými vedoucími činiteli.
2. Vyšší orgány musí mít jasnou představu o situaci v nižších orgánech a o životě mas, což bude pro ně objektivním základem správného vedení.
3. Stranické orgány všech stupňů nesmějí schvalovat nepromyšlená usnesení. Jakmile bylo jednou usnesení schváleno, musí se bez váhání provádět.
4. O všech závažných usneseních vyšších stranických orgánů je třeba rychle informovat nižší orgány a celou masu členů strany, a to tak, že se vyšlou zástupci, aby referovali na schůzích aktivu nebo přímo na členských schůzích buněk či na schůzích komunistů v oddílech na pochodu (podle situace).
5. Nižší stranické orgány a všichni členové strany musí vždy důkladně projednat směrnice vyšších orgánů tak, aby se dosáhlo plného pochopení smyslu těchto směrnic, a stanovit metody jejich provádění.

O názorech, jež odporují organizačním zásadám strany

V stranické organizaci 4. armádního sboru se vyskytují názory, jež odporují organizačním zásadám strany, a projevují se takto:

A) Menšina se nepodřizuje většině. Když je na příklad návrh menšiny zamítnut, jeho stoupenci nechtějí poctivě plnit usnesení stranické organizace.

Způsoby vymýcení:

1. Usilovat na schůzích o to, aby všichni účastníci schůze měli plnou možnost vyslovit svůj názor. Objasňovat všechny sporné otázky a netrpět sklony k smířlivosti a povrchnosti, Nebyla-li otázka vyřešena, je třeba ji řešit po druhé (nebrzdí-li to práci), aby se došlo k jasnému řešení.
2. Jedním z pilířů stranické disciplíny je podřizování se menšiny většině. Bylo-li stanovisko menšiny zamítnuto, je povinna podporovat usnesení schválené většinou. V nutném případě může být otázka znovu dána na pořad, avšak jsou nepřípustné jakékoli akce, jež odporují schválenému usnesení.

B) Destruktivní kritika.

1. Vnitrostranická kritika je nástrojem k upevňování stranické organizace a k zvyšování bojeschopnosti strany. Avšak kritika ve stranických organizacích Rudé armády nabývá v některých případech jiného charakteru, mění se totiž v osobní útoky. To ničí nejen jednotlivé lidi, ale i celé stranické organizace. Je to projev maloměšťáckého individualismu. Má-li být vymýcen, je nutno usilovat o to, aby členové strany pochopili, že cílem kritiky je upevňování bojeschopnosti strany pro dobytí vítězství v třídním boji, a aby nedovolovali zneužívat kritiky k osobním útokům.

2. Mnozí členové strany se zabývají kritikou nikoli uvnitř strany, nýbrž mimo ni. To se dá vysvětlit tím, že si ještě všichni členové strany neujasnili význam stranické organizace (schůzí atd.) a domnívají se, že není rozdílu mezi kritikou uvnitř organizace a kritikou mimo ni.

Způsoby vymýcení: je nutno vychovat u členů strany vědomí důležité úlohy stranické organizace a vědomí toho, že stranické výbory či jednotlivé soudruhy je třeba kritisovat na stranických schůzích.

O rovnostářských tendencích

Rovnostářské tendence byly v jisté době v Rudé armádě velmi rozšířeny. Tak na příklad při výdeji peněz raněným vojákům lidé žádají, aby se nedělaly rozdíly mezi lehce a těžce raněnými a aby se vydávalo všem stejně. Jede-li velitel na koni, neberou v úvahu, že je to nutné pro věc, ale dívají se na to jako na projev nerovnosti. Při rozdělování potravin žádají naprostou rovnost bez ohledu na to, že některým lidem, kteří jsou ve zvláštních podmínkách, je třeba dávat poněkud více. Při přepravě rýže žádají, aby všichni nesli stejný náklad bez ohledu na to, o koho jde — zda o dospělého či o dítě, o silného či o slabého. Při ubytování jednotek žádají, aby všichni dostali stejně velké místo, a jestliže se třeba i štáb odváží obsadit jen o trochu větší místnost, jsou z toho hádky. Při výkonu služby žádají vojáci stejné úkoly pro všechny a ti, kteří dostanou jen o trochu větší úkol, nechtějí jej splnit. Stává se dokonce, že když máme pro dva raněné jen jedna nosítka, ranění dávají přednost tomu, aby nednesli nikoho, než aby odnesli jednoho z nich. To vše svědčí o tom, že rovnostářské tendence mezi veliteli i vojáky Rudé armády jsou ještě velmi silné.

Rovnostářské tendence, stejně tak jako ultrademokratismus v politice, mají své kořeny v primitivní řemeslnické a rolnické malovýro-

bě a rozdíl mezi těmito jevy je jen v tom, že první pozorujeme v oblasti politického života, kdežto druhý v oblasti života materiálního.

Způsoby vymýcení: je nutno vysvětlovat, že úplná rovnost je jen ilusí rolníků — drobných vlastníků, a to nejen v období, kdy ještě nebyl zničen kapitalismus; dokonce ani za socialismu, kdy se rozdělování hmotných statků provádí podle zásady „každý podle svých schopností — každému podle jeho práce“, a to podle náročnosti práce, nemůže být žádná tak zvaná úplná rovnost. Hmotné statky se musí rozdělovat mezi příslušníky Rudé armády v zásadě rovným dílem (na příklad rovnost v zásobování velitelů a mužstva), protože to vyžaduje dnešní bojová situace. Avšak je třeba bojovat proti nesmyslným požadavkům rovnosti, protože ty nejsou vyvolány potřebami boje, ale naopak v boji překáží.

O subjektivismu

Někteří členové strany jsou silně nakaženi subjektivismem, To jim velmi překáží správně hodnotit politickou situaci a řídit práci. Subjektivistické hodnocení politické situace a subjektivismus při řízení práce vedou nevyhnutelně buď k oportunistu, nebo k pučismu. Subjektivistická kritika ve straně, nepodložené tlachání a vzájemné působení nepříjemností nezřídka vedou k bezzásadovému štvání a k rozkladu stranických organizací.

Když už se dotýkám otázky vnitrostranické kritiky, musím se zmínit ještě o jedné okolnosti: záleží v tom, že někteří soudruzi při své kritice neobracejí pozornost na to hlavní, ale jen na maličkosti. Nechápu, že hlavním úkolem kritiky je poukazovat na politické a organizační chyby lidí. A pokud jde o osobní nedostatky, tedy nejsou-li spjaty s politickými a organizačními chybami, nemají se kritisovat příliš přísně, aby soudruzi neztráceli jistotu v práci. Mimo to stačí,

aby se takovéto kritice jen popustila uzda, a pozornost stranické organizace se soustředí výhradně na drobné nedostatky, lidé se změní v pedanty, kteří se rýpají v malichernostech, ale přitom zapomínají na politické úkoly strany; to je velmi nebezpečné.

Způsoby vymýcení: hlavně — vychovávat členy strany tak, aby jejich názory a celý vnitrostranický život dostaly politické a vědecké zaměření. K tomu je zapotřebí:

1. vychovávat členy strany tak, aby se naučili používat při rozboru politické situace a hodnocení třídních sil marxistickoleninské metody a aby se zřekli subjektivistického rozboru a hodnocení;
2. obracet pozornost členů strany na nutnost zkoumání a studia sociálně ekonomických podmínek, na jejichž základě se musí určovat taktika boje a metody práce; přinutit soudruhy, aby pochopili, že kdo odmítá studovat reálnou skutečnost, nutně sklouzne do bahna fantasií a dobrodružství;
3. současně s rozvíjením kritiky ve straně varovat před kategorickými subjektivistickými soudy a zplošťováním kritiky; kritická vystoupení musí být odůvodněná a kritika sama — politicky cílevědomá.

O individualismu

Individualistické tendence v stranických organizacích Rudé armády se projevují takto:

1. Mstivost. Člen strany, který byl ve stranické organizaci kritizován některým soudruhem vojákem, vyhledává mimo stranickou organizaci příležitost, jak by se mu pomstil; bití a nadávky — to je jeden z prostředků msty. Ale hledá se i možnost pomsty uvnitř stranické organizace: „Tys mě kriti-

soval na této schůzi, na příští si zase já najdu důvod, abych se po tobě svezl a pomstil se ti.“ Podobná mstivost vyvěrá z čistě individualistických názorů. Neuznává ani třídní zájmy, ani zájmy strany. Nesměřuje proti nepřátelským třídám, nýbrž proti soudruhům ve vlastních řadách. Jako jed rozežírá organizační a snižuje její bojeschopnost.

2. Skupinaření. To je starost jen o zájmy své malé skupinky, přezírání všeobecných zájmů. Třebaže navenek nejde o zájmy jedné osoby, je to ve skutečnosti tentýž krajní individualismus.

Skupinaření působí právě tak rozkladně a právě tak rozvrací organizační, jako individualismus. Toto ovzduší panovalo v Rudé armádě dlouhou dobu; teď se vlivem kritiky situace poněkud zlepšila, avšak přežitky skupinaření tu ještě existují a k jejich překonání bude zapotřebí ještě dalšího úsilí.

3. Žoldácká psychologie. Projevuje se takto: někteří lidé nechápou, že strana a Rudá armáda jsou nástroje k uskutečnění revolučních úkolů a že oni sami jsou součástí těchto kolektivů, nechápou, že oni sami jsou povoláni uskutečnit revoluci a nesou odpovědnost před revolucí a nejen, jak se jim zdá, před svými veliteli. Podobný pasivní, žoldácký vztah k revoluci je rovněž projevem individualismu. Značným rozšířením této psychologie se dá právě vysvětlit fakt, že je u nás ještě nepříliš mnoho takových aktivních činitelů, kteří bezvýhradně věnují všechny své síly revoluci. Jestliže nezlikvidujeme žoldáckou psychologii, nebudou nám vyrůstat řady aktivistů a těžké úkoly revoluce dolehnou na bedra nemnoha lidí, a to se projeví krajně nepříznivě na našem boji.

4. Touha po zábavách. V Rudé armádě je i nemálo takových lidí, u nichž se individualismus projevuje touhou po zábavách. Vždycky jsou pro to, aby vojsko táhlo do velkých měst. Nesměřují tam kvůli práci, ale kvůli zábavám. Ze všeho nejméně mají rádi práci v rudých oblastech, kde jsou životní podmínky těžké.
5. Pasivita a vyhýbání se práci. Někteří, jakmile se jim v něčem nevyhoví, stávají se pasivními a odmítají pracovat. Příčinou toho je v základě nedostatečná výchovná práce, avšak někdy takové zjevy pramení z nesprávného postupu vedoucích při řešení různých otázek, při rozdělování práce a používání disciplinárních opatření.
6. Snaha odejít z armády. Den co den roste počet případů, kdy pracovníci Rudé armády žádají, aby byli propuštěni z armády a přeloženi na civilní práci. Neděje se to vždy z důvodů čistě osobních, ale dá se to vysvětlit tím, že:
 - a) hmotné životní podmínky Rudé armády jsou velmi těžké;
 - b) lidé jsou unaveni dlouhým bojem;
 - c) vedoucí nesprávně přistupují k řešení různých otázek, k rozdělování práce nebo k používání disciplinárních opatření.

Způsoby vymýcení: především je třeba zesílit výchovnou práci, aby byl individualismus překonán ideově. Pak je třeba usilovat o náležité řešení všech otázek, o náležité rozdělování práce, o správné používání disciplinárních opatření. Současně je třeba učinit opatření k zlepšení hmotných životních podmínek Rudé armády, využívat každé možnosti k tomu, aby si vojsko odpočinulo a bylo uvedeno do pořádku, aby se tak zlepšily materiální podmínky jeho života. Při rozboru sociálních kořenů individualismu dojdeme k závěru, že je

odrazem maloburžoasní a buržoasní ideologie ve straně. To je nutno vysvětlovat v naší výchovné práci.

O sklonech k zbojnické svévolnosti

Protože je v řadách Rudé armády velké množství deklasovaných živlů a také v celé zemi, a zejména v jižních provinciích, jsou obrovské masy těchto živlů, objevily se v Rudé armádě politické nálady vyznačující se sklonem k zbojnické svévolnosti.

Tyto nálady se projevují:

1. snahou rozšiřovat náš politický vliv nikoliv houževnatou prací na vytváření revolučních základů a zavádění moci lidových mas, nýbrž výhradně metodami bleskových partyzánských akcí;
2. snahou zvyšovat početní stav Rudé armády nikoli zvyšováním početnosti místních oddílů Rudé gardy a místních jednotek Rudé armády, z nichž se pak mohou doplňovat i hlavní síly Rudé armády, nýbrž verbováním kdekoho „ať je to Pavel nebo Šavel“;
3. neochotou trpělivě vést těžký boj společně s masami a snahou dostat se co nejdříve do velkého města, aby se tam mohlo do libosti hodovat.

Všechny tyto projevy zbojnické svévolnosti Rudé armádě nesmírně překážejí při plnění jejich vznešených úkolů, a proto vymýcení těchto nálad je jedním z hlavních úkolů ideologického boje uvnitř stranických organizací. Je nutno pochopit, že taková zbojnická své-

volnost, jako za časů Chuang Čchaových¹² a Li Čchuangových¹³, je v dnešní situaci nepřipustná.

Způsoby vymýcení:

1. Likvidovat sklony k zbojnické svévolnosti zesílením výchovné práce a kritikou mylných názorů.
2. Zesílit mezi kmenovými příslušníky Rudé armády i bývalými zajatci výchovnou práci zaměřenou na překonání tuláckých sklonů.
3. Přibírat do Rudé armády aktivní pracovníky z řad dělníků a rolníků, kteří mají bojové zkušenosti, a takovýmto způsobem měnit složení Rudé armády.
4. Vytvářet nové jednotky Rudé armády z bojujících dělníků a rolníků.

O přežitcích pučismu

Ve stranických organizacích Rudé armády se již vedl boj proti pučismu, ale prozatím ještě nedostatečně. Proto se ještě v Rudé armádě vyskytují přežitky pučistických nálad. Projevují se:

12 Chuang Čchao, rodák z okresu Cchao-čou v provincii Šan-tung, byl vůdce selského povstání, k němuž došlo na sklonku vlády dynastie Tchang. Roku 875, to jest ve druhém roce vlády císaře Si-cunga, shromáždil kolem sebe Chuang Čchao lid a podpořil povstání, které rozničil jeho krajan Wang Sien-č'. Když tento zahynul, Chuang Čchao připojil zbytky jeho oddílů ke svým silám a prohlásil se za „velikého vojevůdce, který hodlá ztéci nebe“. Chuang Čchao vykonal se svými povstaleckými vojsky dva bojové pochody za hranice provincie Šan-tung. Za prvního pochodu táhl z provincie Šan-tung do provincie Che-nan, odtud do provincie An-chuej a Chu-pej a pak se vrátil do Šan-tungu. Za druhého pochodu táhl z provincie Šan-tung přes Che-nan do Ťiang-si. Pak prošel východní částí provincie Če-ťiang, vtáhl do provincií Fu-ťien a Kuang-tung, odtud táhl přes Kuang-si a Chu-nan do

1. jednáním naslepo, bez ohledu na subjektivní a objektivní podmínky;
2. nedůsledným a málo rozhodným prováděním naší politiky ve městech;
3. oslabením vojenské kázně, zvláště při vojenských nezdarech;
4. zapalováním domů, které některé jednotky stále ještě praktikují;
5. střílením desertérů a tělesnými tresty, což je také svého druhu ohlas pučismu.

Sociální kořeny pučismu tkví v prolínání ideologie lumpenproletariátu s ideologií maloburžoasní.

Způsoby vymýcení:

1. Likvidovat pučismus prostředky ideového boje.
2. Odstranit pučistické jednání zavedením příslušných předpisů a uskutečňováním příslušných politických směrnic.

provincie Chu-pej a znovu se stočil na východ; do provincií An-chuej a Če-tiang. Potom se přepravil přes řeku Chuangche, pronikl do provincie Chenan, zmocnil se města Luo-jang, dobyl v boji přechodu Tchung-kuan a nakonec obsadil město Čchang-an. Po obsazení Čchang-anu ohlásil Chuang Čchao vytvoření císařství Čchi a prohlásil se za císaře. Později Chuang Čchao pozbyl následkem vnitřních rozbrojů (jeho vojevůdce Ču Wen se vzdal tchangskému císaři) a útoku vojsk Li Kche-junga, vůdce kmenů Ša-tchuo, města Čchang-an, ustoupil do provincie Che-nan a odtud se vrátil do Šan-tungu. Nakonec utrpěl Chuang Čchao porážku a skončil sebevraždou. Válka, kterou vedl Chuang Čchao po 10 let, vešla do čínských dějin jako jedna z nejznámějších selských válek. V oficiálních letopisech, jejichž autoři náleželi k vládnoucím třídám, se o Chuang Čchaovi praví, že v té době

K otázce základního revolučního přístupu

1. Proč je „pro koho“ nejdůležitější a klíčová otázka, které revolucionářstvo čelí?

Ze všech koutů měst a venkova se sjednocujeme pro jeden revoluční cíl. Jaký cíl to je? Nic jiného než osvobodit lid od imperialismu, feudalismu a byrokratického kapitalismu. Všem jsou nám známe konkrétní podmínky filipínského lidu. Přidali jsme se k revoluční organizaci a podílíme se na revolučním hnutí, abychom přispěli k naplnění lidového boje za národní osvobození a demokracii.

Otázka „pro koho“ je záležitost základního revolučního stanoviska. Jsme pro široké masy více než sedmdesáti milionů vykořisťovaných a utlačovaných Filipínců? Anebo jsme pro vykořisťující a utlačující hrstku zahraničních imperialistů, místní kompradorské buržoazie a majitelů půdy? Pokud jasně zodpovíme otázku „pro ko-

„všichni lidé, kteří strádali pod břemenem nesnesitelných daní, hrnuli se k němu“. Chuang Čchao se však omezoval jen na rychlé operace a nevytvářel si více méně pevné opěrné základny. Proto byli jeho povstalci nazváni „svévolnou zbojnickou chátrou“.

- 13 *Li Čchuang, jinak Li C'-čcheng, rodák z okresu Mi-č' v provincii Šen-si, byl vůdce selského povstání, k němuž došlo na sklonku vlády dynastie Ming. V roce 1628, tedy v prvním roce panování císaře S'-cunga, převalila se severní část provincie Šen-si vlna selských povstání. Li C'-čcheng se připojil k oddílu povstalců pod vedením Kao Jing-sianga, který pak táhl z provincie Šen-si do provincie Che-nan a později do provincie An-chuej a odtud se znovu vrátil do Šen-si. Roku 1636 Kao Jing-siang zemřel a Li C'-čcheng byl prohlášen za krále pod jménem Čchuang. Hlavním heslem, s nímž se Li C'-*

ho“, můžou se všechny naše snahy, myšlení a práce soustředit na službu masám a na celkovou snahu oslabit a zničit nepřítele.

Naše myšlenky, city a činy jakožto revolucionářstva se plně soustřeďují na dosažení skutečné svobody pro náš národ a demokracie pro široké masy filipínského lidu. V každém našem okamžiku, každé naší činnosti je revolucionářova odpověď na otázku „pro koho“ pouze jedna: pro utlačované a vykořisťované masy. To je jádro revolučního stanoviska.

2. Proč musíme vždy brát ohled na zájmy a blaho lidu a bezvýhradně jim sloužit?

Můžeme bezvýhradně sloužit lidu, pokud budeme vždy dávat přednost blahu lidu před svým, budeme-li mít na srdci utrpení převážné většiny a budeme-li pěstovat hluboké opovržení nepřáteli lidu. Musíme usilovat o to, aby naše základní stanovisko k základním problémům a činům vždycky prosazovalo zájmy lidu a oslabovalo nepřítele. Musíme se svědomitě učit o problémech a podmínkách mas, pevně se s nimi sjednocovat a propojovat, abychom pozvedli

čcheng obracel k lidovým masám, bylo: „Kdo je pro krále Čchuanga, neplatí daně.“ Li C'-čcheng udržoval ve svém vojsku tvrdou kázeň. Prohlásil: „Kdokoli zabije muže, naložím s ním, jako by byl vrahem mého otce. Kdokoli znásilní ženu, naložím s ním, jako by byl znásilnil mou matku.“ Proto měl Li C'-čcheng velmi mnoho přívrženců a jeho oddíly se staly hlavní silou selského hnutí té doby. Avšak ani on si nevytvářel více méně pevné základny a přecházel s místa na místo. Když byl prohlášen za krále, zamířil se svými vojsky do provincie S'-čchuan, odtud do jižní části provincie Šen-si a potom prošel provincií Chu-pej a vtáhl do Che-nanu. Zakrátko dobyl města Siang-jiang v provincii Chu-pej a potom se přes Che-nan znovu vrátil do Šen-si, kde dobyl města Si-anu. Roku 1644 prošel provincií Šan-si a obsadil Peking, ale brzy byl poražen spojenými silami mingského vojevůdce Wu

jejich uvědomění, přispěli jak k budování jejich moci a organizace, tak i k vítězství jejich zápasů.

Bezvýhradná služba lidu znamená také vymýtit individualismus, malichernost a sobeckost ve prospěch obecných zájmů nebo zájmů většiny. Kdykoliv převládne individualismus, člověk vždycky upřednostní svoje zájmy nebo zájmy malé skupiny, a tomu podřídí zájem většiny nebo ho odsune na druhou kolej. Individualismus slouží nejenom vlastnímu egu, ale také zájmům reakcionářů, kteří mají prospěch z vykořisťovatelského a utlačovatelského systému.

3. Proč musí revolucionářstvo pěstovat přístup neustálého a maximálního úsilí v prosazování správné linie Lidově-demokratické revoluce?

Masy nesou obrovské břemeno imperialismu, feudalismu a byrokratického kapitalismu. Vládnoucí třída dělá vše pro to, aby se udržela u moci a zachovala si tak svůj netknutý status vykořisťovatelů a utlačovatelů lidu. Široké masy se od těchto tří základních problémů mohou osvobodit jedině revolucí.

Historie prokazuje, že právě masy jsou opravdový hrdinové. Revoluce není nic menšího než ohromně násilná a rozhodující akce mas, aby svrhly vládu vykořisťujících a utlačujících tříd a ustanovily moc lidu. Nikdy se neodehrála žádná revoluce, ve které by masy nebyly hlavní hnací silou k odbourání vládnoucí třídy. Na síle a moudrosti mas spočívá výstavba nové společnosti. Ony skutečně utvářejí historii.

Musíme masy podněcovat a pozvedávat jejich politické uvědomění. Musíme masám vysvětlovat, že z těchto tří základních problémů

San-kueje a Mandžui, které Wu San-kuej povolal na pomoc.

pramení jejich utrpení a že jejich osvobození může být dosaženo pouze společnou akcí. Musíme jim trpělivě vysvětlovat linii Lidově-demokratické revoluce, aby nepřetržitě získávala na podpoře lidu. Pak ji nemůžou reakcionáři snadno rozdrtit nebo porazit.

Za úsilí o propagaci této linie a při posilování důvěry lidu v její správnost jsme si jistí, že revoluce zvítězí. Tímto způsobem masu probouzíme a sjednocujeme je na naši stranu, aby se účastnily osvobození lidu od tří základních problémů a vložily do něj všechny síly.

Jakkoliv velký nebo silný je nepřítel, jednota lidu ho nesporně zdolá. Musíme až do vítězství vytrvale sjednocovat a budovat sílu Lidově-demokratické revoluce. Toto je klíčové poselství článku „Jukung hory přenesl“.

4. Proč se jako revolucionářstvo musíme sebe-přetvářet?

Jako revolucionářstvo máme povinnost soustředit svoji mysl, emoce a konání k základním zájmům filipínského lidu. Všichni ale stále máme myšlenky, zvyky a praktiky převládající v současné prohnilé společnosti. Vyrůstli jsme ve společnosti ovládané utlačovateli a vykořisťovateli. Až dosud nás nepřetržitě ovlivňují zkažené myšlenky současné společnosti. Proto je povinností veškerého revolucionářstva provádět sebe-přetváření.

Přetváříme se skrze aktivní revoluční práci a vědomý zápas se svými nesprávnými myšlenkami, zvyky a chováním. Když dále plníme revoluční úkoly a dáváme si vždy pozor na vlastní slabosti a chyby, můžeme se v průběhu bouřlivého zápasu proti nepřítelům filipínského lidu přetvořit. Staneme se tak silnějšími, překonáme své slabosti a naše příspěvky k revoluci budou zdatnější a správnější.

Sebe-přetváření se nedá uskutečnit za pár hodin nebo dní. Je to dlouhý a složitý proces. Je třeba nepřetržitého zápasu a zavrnutí zbylých vlivů zkažené společnosti. Tak se stane naše revoluční práce zdatnější a správnější a můžeme zocelit své odhodlání k zápasu za prosazení Lidově-demokratické revoluce až do vítězství.

Sebe-přetváření provádíme proto, abychom pěstovali zásadní revoluční postoj, který efektivně slouží masám a úspěšně přispívá k revoluci. Veškeré revolucionářstvo by mělo:

- Bezvýhradně sloužit masám a usilovat o to být jim na blízku;
- Být vždy na pozoru a nebát se obětí ani smrti;
- Studovat a plnit povinnosti vážně, pilně a svědomitě;
- Vždy usilovat o jednotu a srdečnost s ostatním revolucionářstvem;
- Být otevřeno přijímání kritiky a být připraveno napravit své slabosti a chyby;
- Být internacionalistické.

5. Jak si revolucionářstvo váží povinností a úkolů revoluce?

Revolucionářstvo si svých úkolů a povinností váží naplno. Ví, že revoluční úkoly a povinnosti jsou součástí velkého poslání za osvobození lidu od vykořisťování a útlaku. Revolucionářstvo si svých úkolů a povinností váží naplno tím, že prosazuje zájmy filipínského lidu.

Jak se vyznačuje, že si revolucionářstvo svých úkolů a povinností váží naplno? Pracuje seriózně a pečlivě. Jedná vždy nadšeně a dychtivě. Je vždy připraveno přijmout jakýkoliv úkol nutný pro pokrok revoluce.

Revolucionářstvo vykonává práci seriózně. Hlavní prioritou je pro ně vždy věnovat se revolučním aktivitám a povinností. Ve své práci je přesné a spořádané, nemá sklony k nedbalosti a lehkovážnosti. Studuje a hledá, jak nejlépe řešit problémy a vykonávat práci.

Revolucionářstvo jedná zapáleně a energicky. Myslí dopředu; každý pohyb a každý krok vpřed přispívá ke světlé budoucnosti. Nikdy se necítí demoralizováno ani deprimováno a uprostřed problémů a těžkostí boje neztrácí jistotu. Vždy si udržuje vysoce militantní odvahu, sáhne po každé příležitosti učinit pokroky ve svém boji. Revolucionářstvo nese znamení iniciativy. Je plné iniciativy nejen při plnění úkolů a povinností, ale i když si všimne jakýchkoliv jiných problémů, jež je schopné vyřešit.

Revolucionářstvo je vždy připraveno své úkoly a povinnosti splnit. Přijímá, jakýkoliv úkol se mu předá, bez poměrování jeho hodnoty nebo obtížnosti a oběti nutné k jeho splnění. Práci si nevybírám, jelikož pro sebe nežádá slávu ani pohodlí.

6. Jak správně nahlížet na těžkosti, oběti a smrt?

Revolucionářstvo si je vědomo, že těžkosti, oběti a smrt nevyhnutelně patří k osvobození lidu. Je to přirozená součást násilného zápasu mezi lidem a vládnoucími třídami. Rovněž je to přirozená součást svržení vlády amerického imperialismu, feudalismu a byrokratického kapitalismu. K ochraně a boji za zájmy lidu a revoluce nejsou jen přirozené, ale i nutné. Jsou potřeba k odstranění útlatku a vykořisťování a k zavedení opravdu svobodné demokratické společnosti.

Revolucionářstvo je v zájmu boje vždy připraveno čelit těžkostem, skládat oběti a čelit i smrti. Oběť revolucionáře nebo

revolucionářky je významná, jelikož je ve prospěch revoluce. Jak ví, na obzoru se dříve nebo později objeví dlouho očekávaná svoboda. Odhodlanost revolucionářstva obětovat se a čelit smrti uprostřed nebezpečí a krize dodává sílu a odvahu hájit zájmy lidu a revoluce.

V době těžkostí a krize revolucionářstvo nikdy nezapomíná na zárnou budoucnost, ke které boj směřuje a pro kterou se snáší těžkosti a oběti. Žádná krize ani těžkost nesmí nikdy narušit tuto perspektivu ani oslabovat jistotu, jelikož jsou to kroky k opravdové svobodě a demokracii lidu.

Revolucionářstvo je statečné, ale vyhýbá se zbytečným obětem. Nehrne se vstříc nebezpečí pouze proto, že je připraveno a chce zemřít. Váží si bezpečí a blahobytu mas, ostatního revolucionářstva i sebe samých a stará se o ně.

7. Proč je smrt toho, kdo slouží lidu, těžší než hora a smrt těch, kdo slouží nepříteli, lehčí než pírkó?

Smrt revolucionáře nebo revolucionářky je závažná smrt. Revolucionářstvo může zemřít různými způsoby: v boji, na nemoc, při nehodě nebo v pokročilém věku. Způsob smrti však o povaze jejich smrti nerozhoduje. Ze všeho nejvíce se váha jejich smrti měří jejich srdečnou oddaností lidu, jejich neúnavnou snahou sloužit masám a snahou přispět k revoluci.

Na druhou stranu smrt někoho, kdo slouží nepříteli, je beze cti: je lehčí než pírkó. Jelikož svůj život oddává vykořisťovatelům a utlačovatelům, zabil svou lidskost a zahodil svou čest. Na jakoukoliv smrt ve službách nepřítele vykořisťované a utlačované masy shlížejí spatra.

8. Jaký je správný postoj k vítězstvím?

Tváří v tvář vítězstvím je nutné se vyvarovat pýchy a arogance. Zůstaňte vždy skromní a nenechte se opít vítězstvím. Mějte na paměti dlouhou cestu, která je před námi, a vyhněte se samolibosti, zbrklosti nebo shovívavosti.

9. Jaký je správný náhled na masy?

Masy představují základ pro dosažení jakéhokoliv revolučního cíle. Společnost se vyvíjí a kráčí kupředu jedině pomocí jejich neodmyslitelné inteligence a síly. Masy jsou zdrojem neporazitelné moci proti jakékoliv síle či nepříteli, který zabraňuje změně. Chceme-li dosáhnout svobody, demokracie a pokroku, musíme masám věřit a spoléhat na ně.

Revolucionářstvo si uvědomuje a nese obrovskou zodpovědnost a závazek k masám. Má povinnost prosazovat zájmy mas, pěstovat s masami pevnou jednotu a povzbuzovat je směrem k revoluční změně.

Revolucionářstvo podporuje národní a demokratické ambice mas skrz neúnavné a zodpovědné začlenění mezi masy a podílení se na jejich zápasech. Trpělivě vysvětluje a pozvedává uvědomění mas. Neúnavně masám pomáhá se organizovat a podniknout kroky k řešení jejich problémů i bojovat proti jejich nepřítelům. Revolucionářstvo je vyhlášené pro svou opravdovou službu masám a jako jejich nedílná součást. Všimá si jejich sebemenších každodenních potřeb a problémů.

Tím, že důsledně prosazuje národní a demokratické zájmy mas, buduje revolucionářstvo pevnou a nezlomnou jednotu mezi revolucionářstvem, které slouží, a masami, kterým je slouženo. Revolucionářstvo si této jednoty váží a přikládá jí nejvyšší význam. S masami

se snaží být vždy sjednoceno a nablízku. Využívá každé příležitosti, aby bylo mezi masami, pracovalo a učilo se od nich. Přísně se vyhýbá čemukoliv, co by zájmy mas poškodilo nebo jakkoliv zneužilo jejich laskavosti, jelikož něco takového by narušovalo jednotu mezi revolucí a masami.

10. Jak se revolucionářstvo chová k sobě navzájem?

Revolucionář nebo revolucionářka vždy usiluje o jednotu s ostatním revolucionářstvem. Ke svému soudružství se vždy chovají laskavě a pozorně. Jednota a pozorné zacházení se soudružstvím jsou důležité pro budování síly a jednoty v revolučních řadách.

Revolucionářstvo má ve vzájemném sjednocování a učení se od druhých neobyčejnou praxi. Revolucionář nebo revolucionářka se se svým soudružstvím vždy sjednocuje, dokonce i když je moc dobře nezná, nebo s nimi nesdílí stejné názory, nebo s těmi, kdo se dopustili chyb, ale chtějí je napravit. Nepodstatná nedorozumění se můžou snadno nechat stranou nebo překonat, jelikož si revolucionářstvo vždy uvědomuje důležitost jednoty. Prioritou je vždy si uvědomovat podmínky svého soudružstva a snažit se stávat lepším revolucionářstvem.

Revolucionář nebo revolucionářka se vůči svému soudružství chová pozorně a laskavě. Jakémukoliv soudružství vždy pomůže splnit jeho povinnosti a úkoly a vyřešit jeho problémy, včetně osobních. Svému soudružství pomáhá, podporuje jejich sebezocelování uprostřed boje. Sdílí také radosti i strasti svého soudružstva.

11. Jak správně nahlížet na kritiku a sebekritiku?

Slabosti a nedostatky se u revolucionářstva objevují běžně. Často vychází z nedostatku zkušeností nebo jsou produkty nesprávného stylu myšlení a nežádoucích rysů, které v nás ještě zůstávají. Revolucionářstvo je však vždy připraveno je přemáhat, aby dál pevně prosazovalo národně-demokratické zájmy lidu.

Revolucionářstvo je vždy připraveno kritizovat své vlastní slabiny a chyby. Je otevřené kritice a vše, co je správné a dobré pro lid, klade vždy na první místo. Neodmítá ani nezpochybňuje nutnost napravit své slabosti a chyby. Aby mohlo pokračovat ve službě lidu, je vždy připraveno se přetvářet.

Kritika a sebekritika je účinný proces, který potřebujeme, abychom napravili chyby a překonali slabosti. Je nutný k tomu, abychom dále upevnili jednotu v revolučních řadách a mezi revolucionářstvem a masami. Kritikou můžeme slabosti a chyby rozpoznat a vykořenit. Takto se ze svých chyb učíme, abychom se jich v budoucnu vyvarovali.

Kritika musí být vždy soudružská a v souladu s přístupem „léčit nemoc k záchraně pacienta“. Kritika by se neměla stát příležitostí pro osobní útoky nebo pomstu. Kritika by měla být zaměřena pouze na nejdůležitější ideologické, politické a organizační záležitosti.

Kritika a sebekritika se musí provádět pravidelně. Zajišťují, že budeme svou práci vždy analyzovat, zlepšuje naši práci, udržuje a posiluje naši jednotu a zaručuje, že jsme s masami vždy v jednotě a držíme se jim nablízku.

12. Co je to internacionalismus?

V současném stádiu imperialismu trpí lidé různých národů nepolevujícím útlakem a vykořisťováním ze strany imperialistů. Pro

jednotu a spolupráci lidí z různých zemí je proto velmi důležité zápasit proti imperialismu a veškeré reakci. Toto je internacionalismus.

Naším úkolem jakožto filipínského revolucionářstva je osvobodit svou zemi od amerického imperialismu, feudalismu a byrokratického kapitalismu. Pokrok filipínské revoluce, především její vítězství, pomáhá oslabovat světový imperialismus; takto přispívá k zápasům lidí v dalších zemích. Lidé z dalších zemí, kteří také bojují proti imperialismu a jiné reakci, nám zároveň pomáhají stejně.

Revolucionářstvo vždy myslí na splnění revoluční práce nejen pro svou vlastní zemi, ale také pro miliardy vykořisťovaných mas celého světa. Touto perspektivou se vlastenectví a nacionalismus (láska ke své vlastní zemi) správně pojí s internacionalismem. Liší se od omezeného vlastenectví a omezeného nacionalismu, které se starají pouze o zájem vlastní země a na ostatní země a národy nahlíží jen skrze svůj prospěch a užitek.

Máme internacionalistickou povinnost přispívat k dvoustádiové filipínské revoluci. Zničení imperialistické síly Spojených států a místních filipínských vládnoucích tříd bude náš největší přínos pro odstranění vlády imperialismu a dalších utlačovatelských a vykořisťovatelských tříd na celém světě.

Internationalistická povinnost pro nás s vítězstvím naší demokratické revoluce nekončí. Po uchopení politické moci je naší internacionalistickou povinností moc upevnit, ustavit demokratický lidový stát a zahájit socialistickou revoluci. Musíme také posílit jednotu s lidmi dalších zemí a pokračovat ve spolupráci s revolučními a antiimperialistickými hnutími a organizacemi v dalších státech.

13. Jaké nesprávné myšlení a postoje ubližují zájmům revoluce a mas? Jak se dají změnit?

K této části si přečtěte a prodiskutujte všechny části článků „Proti liberalismu“ a „O vymýcení mylných názorů ve straně“.

a) Co je to liberalismus a proč bychom proti němu měli bojovat?

Liberalismus je odmítnutí nebo vyhýbání se aktivnímu ideologickému boji. Odmítá a vyhýbá se osvětlení toho, jaké revoluční myšlenky, politiky a činy jsou správné a jaké jsou nesprávné a nerevoluční: odmítá nebo se vyhýbá podporovat, co je správné, a zavrhnout, co je nesprávné. Proti liberalismu musíme bojovat, jelikož je nesprávný a ničí zásadovou jednotu v revolučních řadách. Naopak prosazuje nezásadový mír, existenci a propagaci nesprávných a nerevolučních myšlenek, politik a činů.

Celkově je jednotu v řadách revolucionářů pevná, zejména v základních principech revoluce. Avšak v určitých případech se chybné myšlenky a činy vynoří, zvláště pokud jde o konkrétní opatření a každodenní aktivity. Odráží to pouze existenci zápasu mezi liniemi, správné a nesprávné, a výskyt slabostí a omezení v revolučních řadách.

Veškeré revolucionářstvo se musí před takovými slabostmi a chybami bránit. Revolucionářstvo má povinnost vždy podporovat a usilovat o to, co je správné, bojovat proti nesprávným myšlenkám a kritizovat, aby se napravily nesprávné činy. Tomu říkáme „ideologický boj“. Jedině takto můžeme pozvednout a posílit zásadovou jednotu v našich řadách.

b) Jaké jsou druhy liberalismu?

Liberalismus se projevuje následujícím myšlením a návyky:

- i. Přehlížíš nesprávnosti, zdržuješ se zásadové argumentace, jelikož se se soudružstvem přátelíte, nebo abys s ním zůstal zadobře, přistoupíš k věci zlehka, místo abys ji řešil důkladně;
- ii. Libuješ si v nezodpovědné kritice v soukromí, místo abys aktivně předkládal své návrhy organizaci; nic neříkáš lidem do očí, ale pomlouváš je za zády, nebo neřekneš nic na schůzi, ale pomlouváš potom; nedbáš na zásady kolektivního života a následuješ své vlastní sklony;
- iii. Pokud se tě věci osobně netýkají, necháváš je plavat; i když víš přesně, co je nesprávné, raději toho povíš co nejméně, hraješ si na světáka a nic neriskuješ, hlavně aby ses vyhnul obviněním;
- iv. Porušuješ příkazy a svoje názory vystavuješ jako chloubu; od organizace vyžaduješ speciální ohledy, ale nechceš se podrobit její kázni;
- v. Libuješ si v osobních útocích, vyvolávání hádek, vyřizování osobních účtů, nebo se snažíš mstít, místo abys otevřel debatu proti nesprávným názorům v zájmu jednoty, pokroku nebo dokončení práce;
- vi. Slyšíš nesprávné názory, ale nevyvracíš je, nebo dokonce mlčíš i ke kontrarevolučním poznámkám a chováš se k nim tak klidně, jako by se nic nestalo;
- vii. Mezi masami neprovádíš propagandu a agitaci, neprojevuješ se na schůzích, neseznamuješ se se situací mezi lidmi, nevyptáváš se, jsi k nim lhostejný a nestaráš se o jejich

blaho. Zapomínáš, že jsi komunista, a chováš se jako běžný nekomunista;

- viii. Když vidíš jednání poškozující zájmy mas, nejsi tím pobouřen, nepřesvědčuješ, nezamezuješ mu, ale necháš je pokračovat;
- ix. Pracuješ polovičatě bez konkrétního plánu a směřování, sem tam do něčeho píchneš, žiješ ze dne na den: „Dokud je mnich mnichem, dál zvoní na zvon.“
- x. Považuješ se za zasloužilého revolucionáře a honosíš se délkou členství ve straně, ale na velké věci nestačíš a malými pohrdáš, pracuješ lajdácky a studuješ nedbale.
- xi. Víš o svých chybách, a přesto se nijak nesnažíš je napravit, tudíž vztahuješ liberální postoj i na sebe.

c) Jak proti liberalismu bojovat?

Liberalismus se musí tak jako rez seškrábat až na dřeň. Jako plevel se dá vymýt, jedině když ho vytrhneme i s kořeny.

Liberalismus je zakořeněn v sobectví, v umístování sebe sama nad prospěch revoluce a nad zájmy většiny. Pramení z něj odmítání aktivního ideologického boje. Odmítání ideologického boje pochází, stejně jako jmenované příklady liberalismu, z touhy udržet smír, i když je nezásadový. Většinou nejde jen o touhu předejít újmě ostatních. Naopak jde o to nezranit svůj osobní zájem: „Nebudu tě kritizovat, tak i ty mě nech na pokoji.“

Pro důkladný boj proti liberalismu musíme odmítnout sobectví a podporovat zájmy revoluce a většiny vykořisťovaných a utlačovaných mas. Musíme se postavit za revoluční zásady a aktivně zápasit proti všem nesprávným myšlenkám, činům a tendencím. Každý revolucionář musí pěstovat a prosazovat ducha nezištnosti. Musíme rozšířit svou mysl, abychom vnímali a přijali široké zájmy lidu, ne

jen naše vlastní zájmy. O provádění ideologického boje proto není žádných pochyb a žádného rozmýšlení. Takto se vybuduje nejsilnější a nejzásadovější jednotka.

d) Co je to psychologie vojančiny, kde se bere a jak ji napravit?

Psychologie vojančiny nahlíží na politiku a vojenství jako na oddělené a protichůdné. Odmítá podřídit vojenskou práci a další problémy politické práci. Má za to, že lidová armáda je pouze vojenská složka, a odmítá vykonávat v zájmu revoluce další úkoly jako propagandu, masovou práci, výrobu a další. Nedovede si uvědomit, že lidová armáda je prvořadý nástroj k dosažení politických cílů a záměrů revoluce.

Psychologie vojančiny pramení z nedostatečného chápání a docenění politického vedení nad lidovou armádou. Pramení také z nepochopení, že lidová armáda a reakční armáda se v první řadě liší podle politiky, jaké slouží a jakou prosazují.

Psychologii vojančiny je tedy možné napravit pouze pozvedáním ideologického a politického uvědomění, prováděním kritiky a sebekritiky a diskutováním o vojenských záležitostech, aby se ukázal správný vztah k politice.

e) Co je to ultra-demokratismus a porušování organizační disciplíny a jak je napravit?

Ultra-demokratismus přikládá příliš mnoho důležitosti nebo důrazu demokracii bez vedoucích zásad organizace. Nebere v potaz, váhá nebo otevřeně porušuje principy, opatření, pravidla nebo rozhodnutí organizace. Příklady ultra-demokratického myšlení zahrnují „demokratický centralismus zdola nahoru“ a „vše se musí nejprve projednat v nižších složkách, než mohou vyšší složky rozhodnout.“

Porušení organizační kázně můžeme vidět na následujících příkladech:

- i. Menšina odmítající následovat většinu. Nenásledování většiny je znát i v nedostatečné vážnosti při uskutečňování rozhodnutí, či přímo v otevřeném odmítnutí je uskutečnit.
- ii. Kritizování bez ohledu na organizační kázeň. Projevuje se ve formě osobních nebo nezásadových útoků. Anebo se taková kritika a takové útoky dějí mimo schůze a organizaci.

Ultra-demokratismus ničí jednotu a oslabuje organizaci. Je hluboce zakořeněn v maloburžoazním sobectví nebo individualismu a odmítání kázně. Kromě toho podmínky pro ultra-demokratismus a porušování kázně vytváří také slabé vedení a rozvolněná organizační kázeň.

Abychom toto napravili, musíme maloburžoazní sobeckost, individualismus a odmítání organizační kázně vykořenit. Toho lze dosáhnout vzděláváním a aktivním ideologickým bojem. Musíme prozrazovat ducha nezištnosti a podřízení vlastních zájmů zájmům celku.

Členstvu musí být jasná důležitost organizace a její kázně. Taktéž je potřeba osvětlit, jak v organizaci demokracie řídí centralismus a jak se na ní centralismus zakládá.

Na organizačním poli je důležité zefektivnit vedení a posílit demokratický centralismus. Vedení musí vždy zajistit, aby mělo silné vztahy s nižšími jednotkami a členstvem organizace, že jejich názory jsou brány v potaz a že mezi nimi probíhá efektivní komunikace. Na každé úrovni by měla veškerá rozhodnutí vznikat z důkladného rozmyšlení a důkladné diskuze.

f) Co je to individualismus a jak ho napravit?

Individualismus se zcela stará o vlastní blahobyť, zatímco blahobyť organizace a revoluce se tomu podřizuje nebo se staví na druhou kolej. Kromě ultra-demokracie a porušování organizační kázně lze individualismus ilustrovat i těmito formami:

- i. Mstivost
- ii. Skupinaření
- iii. Žoldácká psychologie
- iv. Touha po zábavách
- v. Pasivita nebo nedostatek nadšení
- vi. Snaha odejít z armády
- vii. Rozdělená panství

Jelikož individualismus v revolučním hnutí odráží maloburžoazní a buržoazní myšlení, jako hlavní opatření k nápravě slouží ideologické vzdělávání. Celé členstvo musí při prosazování revolučních úkolů v zájmu širokých mas a lidu rozpoznávat neproletářské myšlenky a zvyky. Přitom je také potřeba podle patřičných procedur provádět diskuzi, úkolovat a zavádět kázeň, aby se zajistila efektivní odezva na potřeby našich jednotek.

g) Co je to absolutní rovnostářství/absolutní rovnost a jak je napravit?

Myšlení absolutního rovnostářství odmítá rozpoznat, že různí jednotlivci a jednotky uvnitř organizace mají různé schopnosti, dovednosti a potřeby. Trvá na absolutní rovnosti všech za každých podmínek: v zadávání úkolů, v rozmístění soudružstva a rozdělování zdrojů. Neodpovídá tedy konkrétním podmínkám, schopnostem a potřebám, a brání tak v budování jednoty a pokroku revoluce.

Na první pohled se může zdát, že rovnost je žádoucí, avšak skrytý motiv lidí zastávajících absolutní rovnost je sobecká předtucha, že

by je mohli ostatní ošidit. Dokud nebude kapitalismu konec a buržoazie nebude kompletně poražena, rolnictvo a malovýrobci se budou držet iluze absolutního rovnostářství.

K nápravě tohoto myšlení musíme revolučním řadám osvětlit, že rozdělování materiálních potřeb a úkolů se primárně určuje podle konkrétních potřeb boje. Na poli ideologie je důležité vysvětlit, že je nemožné mít absolutní rovnost. To platí nejen za kapitalismu a polofeudálního systému, ale dokonce i za socialismu.

h) Co je to subjektivismus a jak ho napravit?

Subjektivismus nahlíží na věci jednostranně, ne na základě konkrétní skutečnosti ale na základě chybné domněnky. Subjektivismus znamená dělat hned závěry i bez výzkumu. Znamená mít chybnou analýzu a dělat chybné závěry. Subjektivismus, nedostatek výzkumu a chybná analýza – to vše ústí v nesprávná opatření a rozhodnutí. Příkladem je zdůrazňování nebo zveličování určitých osobních slabostí bez zasazení do kontextu nebo propojení s politickou a organizační prací.

Subjektivismus pramení z nevědeckého a neproletářského postoje a myšlení. Škodí organizaci, jelikož vede k nesprávným opatřením a rozhodnutím. Končí také bezzásadovým bojem, který organizaci oslabuje.

Proti němu je nutné podporovat a prosazovat proletářský vědecký postoj a metodu a zavrhnout buržoazní a maloburžoazní postoje a myšlení. Při průzkumu a analýze, zejména společenském průzkumu a třídní analýze, je třeba svědomitě studovat.

i) Co jsou to přežitky pučismu a ideologie zbojnické svévolnosti a jak je napravit?

Přežitky pučismu a ideologie zbojnické svévolnosti představují neproletářské myšlení, které vnucuje nedostatek kázně, lenost v poli-

tické i výrobní práci a neukázněné činy v lidové armádě. Především přežitky pučismu dávají v lidové armádě vzniknout avanturistickým a destruktivním aktivitám. Obojí brání tvorbě jednoty uvnitř lidové armády a jednoty mezi lidovou armádou a masami.

Přežitky pučismu lze pozorovat na neorganizovaných akcích, nedostatku kázně, pálení a drancování pozemků, ubližování masám a soudružstvu a ubližování zajatým.

Ideologie zbojnické svévolnosti se oproti tomu vykazuje uvolněnou disciplínou, vyhýbáním se masové práci, vyhledáváním rozkoší a rekreace. Například místo propagační práce a vypomáhání masám s každodenními potřebami raději jdou za bohatšími nebo „zábavnějšími“ druhy mas, užívají si jejich společnosti a baví se s nimi.

Přežitky pučismu pramení z lumpenproletářského a maloburžoazního zázemí. Ideologie zbojnické svévolnosti se zase zakládá na stylu uvažování poloproletářského a potulného lumpenproletariátu (pobudů).

Pro nápravu je důležité odmítnout jejich třídní kořeny. Toho lze dosáhnout jak vzděláváním a aktivním ideologickým bojem, tak připojením se k lidové armádě nebo včleněním se do ní.

j) Jaké další nesprávné způsoby myšlení můžeme na základě svých zkušeností jmenovat a jak proti nim bojovat?

[Diskutujte]

Lekce II

Revoluční studium a řádná analýza

Revoluční studium je důležitou a nedílnou součástí revoluce. Spoluzemělec Mao Ce-tung řekl, že „chovat se jako ‚člověk chytající vrabce s šátkem přes oči‘ nebo ‚jako slepec tápající po rybě‘, být hrubý a nedbalý, vyžívat se v prázdných řečech, smířit se s povrchní znalostí – to vše je extrémně špatný styl práce, který se v naší straně mezi spoluzemělstvím stále vyskytuje.“

Abychom mohli své revoluční hnutí zlepšit, musíme prudce zintenzivnit své revoluční studium. Pojďme si ukázat, co je to revoluční studium a řádný způsob analýzy.

A. Co je to revoluční studium?

1. Proč je důležité studovat?

Studium je důležitá úloha, a zodpovědností každé revolucionářky nebo revolucionáře je neustále zvyšovat své uvědomění. Pro masu i revoluci je velice nebezpečné ponechat vše náhodě. Revoluční zápas není zápas bezcílný, vedený emocemi. Každý krok závisí na konkrétním studiu situací a potřeb revoluce. Když situace studujeme důkladně, můžeme přesně určit, co je třeba udělat, můžeme stanovit plány a rozhodnout, jakými způsoby je správně splnit.

Studium nám v zápase poskytuje vedení. Nejen že nás učí a ukazuje nám správnou cestu v revolučním boji. Ukazuje nám také, jak žít naše každodenní životy. Revoluční studium nás také zbystřuje proti myšlenkám šířeným vládnoucí třídou a dalšími živly, které jsou odhodlané chopit se revolučního hnutí a svést ho na scesti.

Revoluční studium lze provozovat účastí v kolektivních diskuzích, čtením revolučních materiálů, horlivým bádáním nebo analýzou všech úhlů pohledu při plánování a práci.

Revoluční studium je proces poznávání a chápání věcí. Není to jen čtení teorie z materiálů, jako jsou kurzy a teoretické práce Marxe, Lenina, Maa a dalších. Mezi významné součásti revolučního studia patří i řádná analýza současných podmínek a zkušeností.

Hlavním rámcem revolučního studia je společnost a revoluce. Zahrnjuje myšlenky a teorie, které nám pomáhají objasnit stav tříd a třídního boje.

Studujeme proto, abychom vyplnili mezery v našem boji, a co je potřeba, to abychom změnili. Jelikož zápasíme za svobodnou a demokratickou společnost, staráme se v první řadě o to, abychom kladli důraz na společnost a revoluci. Proto například studujeme teorie o společenských třídách a třídním boji, jelikož středobodem nebo ohniskem našeho zápasu je pochopit, jak přetvořit společnost. Toto je návod, jak chápeme podmínky celé filipínské společnosti a probíhající linii našeho revolučního zápasu.

2. Proč je důležité studovat Lidově demokratickou revoluci?

Lidově demokratickou revoluci (LDR) studujeme, jelikož nám ukazuje jak správně zhodnotit podmínky filipínské společnosti, ko-

řeny problémů filipínského lidu a cestu k řešení těchto národních problémů. Revoluce je věda. V boji proti reakcionářskému nepříteli musíme bystře studovat pravidla střetu při naší revoluci a toho, jak mohou masy proti nepříteli bojovat. Díky studiu LDR si můžeme udržet jasný a plamenný bojový zápal. Taktéž můžeme upevnit naši jednotu s utlačovanými masami.

Základní systematické rozčlenění LDR se nachází v našich kurzech pro masy. Tyto masové kurzy nám objasňují, proč je potřeba vést zápas. Vedle toho ve speciálních kurzech studujeme prosazování našeho masové hnutí, konkrétně otázku dělnictva, rolnictva, žen a mládeže, jakožto nedílnou součást Lidově demokratické revoluce.

Revolucionářstvo musí LDR studovat nepřetržitě. Když se náš boj dále zostřuje, naše chápání LDR se musí také zostřit. Masové kurzy musí sloužit také jako vstupní brána, jež nás pobízí k četbě a studiu dokumentů, periodik a knih, které nám pomůžou udržet si bojovnost v srdci.

Při studiu LDR nám jako primární nástroje slouží knihy *Filipínská společnost a revoluce* (FSR), *Zápas za národní demokracii* (ZND) a *Filipínská krize a revoluce*. Z nich získáváme povědomí k našim otázkám o LDR a urovnáváme si principy našeho zápasu. Vedou nás také v pochopení a řešení problémů našeho politického boje.

Když čteme FSR, učíme se o filipínské historii. Díky poučení o filipínské historii též porozumíme pokrokům filipínské společnosti, kořenům národních problémů a revolučnímu zápasu za svobodu a demokracii. Musíme studovat i historii, problémy a současné podmínky lidí, na jejichž území se právě nacházíme.

Abychom udrželi krok se současnou ekonomickou a politickou situací a podmínkami naší společnosti, její rolí v revoluci, a abychom

věděli o zápasech v jiných sekcích a oblastech, je velice důležité číst *Ang Bayan* a další revoluční časopisy.

3. Co je to průzkum?

Průzkum je nástroj jak získat řádné a správné informace vzhledem k daným podmínkám. Existuje Společenský průzkum a průzkum ohledně práce, plánů a programů.

Národní společenský průzkum je studování tříd ve skutečném životě. Toto je nesmírně důležitá součást prosazování naší politické práce. Když zkoumáme, jaké jsou v lidských životech vztahy mezi třídami v oborech ekonomie, politiky a kultury, spatříme konkrétní obraz společnosti, nebo její části jako například komunity. Společenský průzkum je pro nás důležitý, jelikož nám objasňuje cíl a způsoby i pokyny, jak podněcovat, organizovat a mobilizovat masy.

Průzkum o tom, jak provádíme práci, jak plánujeme a jak děláme pokroky, se uskutečňuje sbíráním dat souvisejících s tím, jak v práci postupujeme, kupříkladu s problémy, jimž čelíme, s tím, jak naše soudružstvo a masové členstvo pracuje, a s výsledky práce. Průzkum je klíčovou součástí revolučního studia. Správné a řádné informace, jež získáváme díky důkladnému průzkumu, jsou důležité a potřebné k tomu, abychom vyjádřili správná rozhodnutí, plány a programy. Mao Ce-tung řekl: „Kdo věc neprozkoumal, nemá právo o ní mluvit.“ Pokud nezkoumáme, nemůžeme mít správné a dostatečné informace. Tím pádem jakékoliv naše riskantní rozhodnutí dopadne nezdařenem.

Průzkum práce, která nikdy nekončí. Musíme si jej vnitřně osvojit. Studium musíme začínat pochopením toho, že potřebujeme

dostatek správných informací a dat. Naše znalosti pak vždy vyrazí vpřed a obohatí naše chápání objektivních skutečností.

4. Co je to analýza a proč na ní záleží?

Analýza představuje důležitou a nezbytnou součást našeho studia. Díky analýze jsme schopni zjistit a postihnout povahu a podstatu věcí a událostí, jež studujeme. Jsme schopni vylíčit, jaké mají kořeny, a tudíž vymyslet, jak je zlepšit.

Jsme schopni odpovědět na otázky „proč?“, „jak?“ a „jaké má vlastnosti a vztahy?“ Když se budeme řídit důslednou analýzou, jsme schopni hlouběji pochopit fakta a zkušenosti.

Analýza je v revolučním hnutí velice důležitá. Plány a pokrok našeho hnutí jsou založeny na analýze toho, jak uskutečnit změny daných podmínek a jak přispět k našemu cíli. Díky řádné analýze můžeme objasnit, jak důkladně a účinně čelit těžkostem, jež vystávají, a řešit je. Řádnou analýzou jsme schopni rozhodnout, jak pracovat efektivněji a plnit své úkoly až k vítězství.

Musíme být všímaví. Ať už čelíme jakékoliv situaci, musíme umět odpovědět na otázky „co?“ a především „proč?“ a „jak?“ To nám pomůže odhalit jádro problémů. Nesmíme být subjektivní, nevyvážení nebo jednostranní. Při analýze se nesmíme nechat zmást obalem knihy. Budeme zařazeni do aktivní role, abychom mohli pracovat efektivně a pokročit v úkolech.

Analýza a průzkum fungují nepřetržitě a pospolu. Ačkoliv jsou to dvě oddělené činnosti, spojují se v jeden proces. Po průzkumu analyzujeme nasbíraná data. Vyjadřujeme závěry a rozhodnutí, které uvádíme v praxi. Pak opět zkoumáme, jak je uskutečnit, a analyzujeme, co jsme vykonali. Na základě toho jsme schopni vyvodit další závěry

a rozhodnutí, abychom mohli v revolučních úkolech pokročit o to dále.

5. Co je to zhodnocení?

Zhodnocení je druh analýzy. Je nedílnou součástí revolučního studia. Věnujeme se dvěma typům zhodnocení: Zhodnocení práce a Zhodnocení podmínek. Zhodnocení práce je analýza, jež měří, jak si stojíme nebo jakých úspěchů jsme v plánech a programech dosáhli. Vedle toho Zhodnocení situace analyzuje povahu podmínek a úroveň třídního boje ve společnosti.

Příkladem Zhodnocení práce je pravidelné měsíční hodnocení, které slouží jako podklad podávaných hlášení. Uvádíme věci, které jsme už uskutečnili a které teprve musíme vykonat, úspěchy i zbývající úkoly atd. Hodnotíme také po každé práci mezi masami. Poukazujeme na to, co jsme učinili a co teprve učinit musíme; které věci potřebujeme dokončit; slabosti, které potřebujeme překonat, chyby, které potřebujeme napravit; a práci, kterou je stále třeba vykonat.

Příkladem Zhodnocení podmínek je analýza rovnováhy sil – úspěchy našich revolučních sil oproti síle reakčních složek. Jsme schopni objasnit úspěchy revolučního organizování a to, co ještě musíme učinit, aby se revoluční složka opevnila a prosazovala v dalších bojích. Poukazujeme na sílu, odhodlanost a pohyb nepřítele a na to, jak jej můžeme oslabit. Tímto budeme moci změřit svou vlastní sílu k pokroku boje i změřit sílu nepřítele, když vzdoruje.

Další příklad spočívá v tom, jak provádíme zhodnocení ekonomických podmínek farmářů a farmářských dělníků v situacích jako například po záplavách, abychom mohli vhodně naplánovat, jak jim pomoci s jejich potřebami.

Zhodnocení je třeba konat včas. Vystavuje nás podmínkám a potřebám hnutí, abychom byli schopni pohotově rozdělit úkoly. Zhodnocení nám dává přímé, výstižné a konkrétní nástroje, jak správně plánovat a jak vykonávat úkoly. Pokud naše neustálé zhodnocování ukáže, že se podmínky změnila, musíme plány činností pozměnit v souladu se změněnými konkrétními podmínkami.

Na druhou stranu se hodnotící plánování zakládá na tom, jaké úrovně práce jsme dosáhli. Za takových okolností plán a aktivity pozměníme podle toho, na jaké změny a pokroky jsme poukázali během Zhodnocení práce.

6. Co je to shrnutí?

Shrnutí je analýza jak našich pozitivních, tak i negativních zkušeností, abychom se z nich poučili. Závěry, které ze shrnutí vyvozujeme, nás jako lekce mohou vést v našem hnutí a zápase.

Učíme se z pozitivních i negativních zkušeností. Dodržujeme poučení z pozitivních zkušeností a vědomě je podporujeme. Mezitím se učíme také z negativních zkušeností, snažíme se je ale znovu neopakovat.

Na základě našich potřeb a v souladu se současnou situací rozlišujeme mnoho druhů shrnutí. Shrnujeme především zkušenosti, jež jsme se naučili při mobilizování mas a při vedení organizace. Příkladem je to, jak zahajujeme masové kampaně. Zde si bereme poučení, jak správně připravit a vykonat práci mezi masami a jak prová-

dět spolehlivou práci v barrios¹. Po shromáždění dat a výsledků aktivit z daného období bereme v potaz:

- a) Pokrok, zpomalení nebo zvrát hnutí, následně přehodnocené stávající podmínky a poučení, jež si z tohoto odnášíme.
- b) Síly, slabosti a chyby hnutí, okolnosti a světonázor, který je přináší, a poučení, jež z tohoto vyvozujeme.

Tímto se můžeme dozvědět, jaké jsou požadavky pro optimální plnění našich úkolů, aby naše aktivity uspěly. Celkové ponaučení z tohoto shrnutí poslouží jako vodítko k novému plánování a konání. Obnovuje nám sebedůvěru, abychom mohli vykonávat práci a pokročit v našem boji.

Shrnutí je důležitou součástí našeho studia. Skrze něj se můžeme efektivně učit ze svých vlastních zkušeností. Můžeme tyto pozitivní i negativní zkušenosti aktivně použít k rozvinutí našeho poznání a pochopení naší práce a povinností. Shrnutím si můžeme na základě zkušeností posílit porozumění revolučním principům.

7. Jaký je kompletní proces analýzy a revolučního studia?

Zjišťujme pravdu z vlastních zkušeností. Mao řekl: „Zkušenosti jsou všechny věci, které se dějí objektivně (konkrétně); ‚pravá podstata‘ je vnitřní spojitost objektivně existujících věcí, tj. jejich zákonitost; ‚odkrývat‘ – to znamená studovat.“

Analyzování podmínek a boj za jejich změnu je trvalý proces. Neustále kupříkladu zkoumáme podmínky jednoho konkrétního barria nebo vesnice – podněcujeme, organizujeme a mobilizujeme

1 *Barrio: sousedství nebo nejmenší jednotka obecní správy na filipínském venkově – pozn. překl.*

masy, aby si vyřešily své problémy. Podmínky a problémy musíme pečlivě studovat na každém kroku a při každém pohybu.

Když teprve začínáme pronikat do určité vesnice, je potřeba nastudovat a analyzovat historii místa, povahu krajiny, jakou hlavní plodinou se tam živí, jaké problémy mají rolníci, kdo jsou zdejší majitelé půdy a kteří nepřátelé je zastupují, atd. Na základě počátečního průzkumu a analýzy můžeme vytvořit plány, jak krok za krokem podněcovat, organizovat a mobilizovat masy. Vedou nás přitom teorie Lidově demokratické revoluce, jako například Třídní analýza.

Když plány uskutečňujeme, pokračujeme v průzkumu a analýze podmínek. Přidáváme další informace. Můžeme potvrdit hlavní podmínky, přičemž je oddělujeme od chybných. V souladu s praxí jsme schopni analyzovat, zdali jsou naše činnosti podle výsledků správné či nesprávné. Pochopení celkové situace neustále zdokonalujeme, abychom mohli ovlivnit její změny a reagovat na ně. Na základě nových, bohatších a přesnějších myšlenek a závěrů přehodnocujeme plány a upravujeme aktivity tak, abychom urychlili změnu, o kterou v současné situaci usilujeme. Napravujeme své minulé chyby, uvádíme na pravou míru nesprávné myšlenky a kritizujeme chybné činy. Myšlenky a činy, o kterých jsme usoudili, že jsou pravdivé a správné, můžeme také posílit a upevnit.

Budeme-li schopni nasbírat dostatek zkušeností, můžeme posoudit svou celkovou zkušenost a vyvodit z ní hlubší ponaučení. Tato ponaučení nám poslouží jako vodítka v nových a vyšších stádiích boje.

Důležitou součástí celého tohoto procesu je analýza naší vlastní síly: jak analýza celé jednotky v jejím zápasu a podmínkách, tak i

analýza zápasu a práce každého jednotlivce. Zde přichází na řadu kritika a sebekritika.

B. Jak analyzovat věci a události?

Skrze analýzu jsme schopni do hloubky pochopit, jak věci a události fungují. Závěry, které správná analýza vytváří, jsou pro nás vodítkem v nejdůležitějším kroku studia – v aplikaci do praxe. Prostudujme tedy, jak analyzovat věci a události.

1. Na čem se zakládá správná analýza?

Správný způsob analýzy se zakládá na konkrétních, aktivních, pravdivých nebo objektivních podmínkách a událostech. Tudíž se nezakládá na fantaziích, snech, zvěstech, pověrách a dalších eventualitách bez konkrétního podkladu. Jediná platná metoda analýzy je konkrétní analýza konkrétní situace.

Často je obtížné dojít ke správnému závěru. Například může být obtížné stanovit pravou podstatu nebo příčinu problému, pokud nám schází konkrétní fakta. Můžeme mít kupříkladu nesprávná nebo subjektivní data. Potom je v této oblasti nutné průzkum rozšířit a prohloubit.

Ještě častěji se stává, že je obtížné dojít ke správným závěrům, i když se dat nasbíralo dost nebo i více než dost. Může tomu tak být proto, že nesoudržná data nedovedeme propojit, jelikož neaplikujeme nastudované zásady.

Může se také stát, že vlivem nesprávné analýzy vytvoříme nesprávné závěry, a to i navzdory dostatečným datům. Z toho vyplývá, že nesprávná analýza je běžně výsledkem nesprávného zpracování dat.

Musíme začít s pravdivými, aktuálními a konkrétními daty o událostech. Studujte vztahy dat, událostí atd. Který je důležitější? Který není? Který je pravdivý a který nepravdivý? Jaký je řetězec událostí?

Toto je základ správné analýzy.

2. Proč tvrdíme, že se všechny věci mění?

Všechny věci se mění. V žádném případě nemůžeme říkat, že je nějaká věc hotová nebo kompletní, a tudíž ji nejde změnit. Když si prohlédneme své okolí, přírodu a společnost, vidíme, že věci se mění, a dokonce i lidé. Vše má svůj čas zrodu, života a zániku. Některé změny jsou pomalé a některé jsou rychlé. Změna probíhá jako celistvý, nepřetržitý proces od zrodu až k zániku.

Mnoho lidí se domnívá, že existuje spousta věcí, které se nemění nebo je změnit nejde. Jeden z důvodů je, že ne všechnu změnu snadno pozorujeme; předpokládaný výsledek uvidíme teprve po dlouhém procesu. Tuto myšlenku obvykle šíří vládnoucí třída. Říkají například, že je nemožné změnit vztah mezi bohatými a chudými. My víme, že tomu tak není a že vládnoucí a utlačovatelské třídy tuto myšlenku šíří, aby zabránily masám ve vedení revoluce.

Mnozí se také domnívají, že když se věci změní, dojde pouze k výměně pozic, ke zvýšení počtů nebo k zopakování. Takto se historie nebo vývoj společnosti vnímá pouze jako migrace lidí, navýšení populace, nástup nové generace nebo činy „velkých vůdců“. Takový pohled popírá, že by ve společnosti probíhaly hlubší nebo revoluční změny, jako jsou změny v ekonomickém, politickém a kulturním systému.

Vědění člověka je vedlejší produkt toho, jak nepřetržitě studuje změnu a pohyb. Pokrok člověka je jeho vědění úměrné pokroku

společnosti. K rozvoji vědění dochází člověk analýzou a zároveň svým chápáním, proč se změna děje. A pouze skrz svůj pokrok ve vědění může člověk podniknout aktivní a efektivní kroky k rozvoji své revoluční práce.

Díky tomu může člověk i překonat náročné situace a s železnou vůlí čelit problémům. Učí nás to, že pokud správně zhodnotíme své podmínky, pochopíme jak vyřešit každý problém a potíže, které nás potkají.

3. Z jakých důvodů se věci mění?

Vše má dvě protichůdné síly, které spolu neustále zápasí. Tomu se říká rozpor. Povahu věcí určují rozpory; vývoj a změnu ve věcech taktéž určuje neustálý zápas o moc uvnitř daného rozporu. Změna věcí je tudíž vnitřní a nikoliv vnější.

Proč se například filipínská společnost rozvíjí a mění? Předurčuje to osud? Klimatické podmínky země? Může za to pomoc z jiných území? Nikoliv. Změna ve společnosti vyplývá z jejích vnitřních rozporů: z boje mezi třídami v ní. Na jedné straně je vládnoucí a utlačovatelská třída, která zabraňuje pokroku společnosti, a na straně druhé je třída utlačovaná, která požaduje pokrok, svobodu a demokracii.

Vnější podmínky změnu ovlivňují. Žádná věc neexistuje odděleně od svého okolí. Každá se pohybuje ve vztahu k ostatním existujícím věcem, které mohou její vývoj buď zrychlit nebo zpomalit.

Pokrok naší soudružky nebo soudruha je například výsledkem nepřetržitého vnitřního zápasu mezi správnými a nesprávnými myšlenkami. V boji za národní a demokratické naděje lidu proti všemu, co by mu chtělo stát v cestě, je na každé soudružce či soudruhovi,

jestli vytrvá v revolučním boji, anebo bude zahálet a nedělat nic. Existují však i další důležité vnější vlivy, které mohou soudružstvo ovlivnit: jejich kolektiv, rodina a blízcí, masy, které potkává ve své oblasti, a další.

V prvním příkladě závisí pokrok filipínské společnosti primárně na zápasu lidu proti americkému imperialismu, feudalismu a byrokratickému kapitalismu. Tento boj se ostře zrcadlí v revoluci. Pokrok a vítězství revoluce se nemohou zakládat na vnějších silách jako vítězství zápasů v jiných zemích nebo pomoci jiného soudružstva. Příhodné vnější podmínky a příspěvky jiného soudružstva k filipínské revoluci jsou však důležité a mohou nám v dosažení našich cílů revolučního vítězství pomoci.

Toto povědomí nás učí být na pozoru a nezůstávat v analýze povrchní. Abychom porozuměli jedné věci, musíme umět studovat její vnitřní povahu a vztahy, jaké má k ostatním věcem. Musíme umět studovat nasbíraná data a odlišit správné od nesprávného. Musíme umět studovat vnitřní rozpory i to, jak je ovlivňují rozpory vnější.

4. Proč tvrdíme, že správná metoda analýzy je „rozdělit jedno na dvě“?

Správná metoda analýzy? „Rozdělit jedno na dvě“ prostě znamená studovat rozpory ve věcech. Tato analýza směřuje k jádru věcí, kde studuje jejich povahu a protiklad mezi stránkami rozporu. Studujeme pohyb a vývoj věci, její formy a to, jak spolu rozpory zápasí, jak části povstávají a zase klesají, akci a reakci atd. Takto se správně studuje.

To nám připomíná, že nemáme být v analýze jednostranní. Jednostrannost znamená vnímat jen jednu stránku věci nebo rozporu.

Znamená také dávat přednost jedné stránce rozporu. Může to naznačovat i lenost ve studiu obou stránek rozporu a jejich protikladu.

Například když kritizujeme soudružku nebo soudruha, sledujeme jejich kladné a záporné rysy. Když zkoumáme jedno barrio, studujeme jak na jedné straně rolnictvo a farmářské dělnictvo, tak na straně druhé i majitele půdy. Při analýze společnosti sledujeme zároveň vykořisťované a utlačované třídy i třídy vykořisťující a utlačující.

Abychom poznali podstatu nebo jádro věci, musíme zjistit, která z jejích dvou stránek vystupuje jako ta hlavní. To je důležité, jelikož právě hlavní stránka určuje povahu věci.

Ať studujeme jakoukoliv věc, musíme se ihned zaměřit na její samotnou podstatu: studovat rozpory, studovat její protikladnou sílu a povahu, která určuje její pohyb, a rozhodnout, která stránka vystupuje jako hlavní. Se soudružstvem například analyzujeme rozpory v jejich stylu myšlení, a to pozitivní i negativní, rozlišujeme revoluční od nerevolučních. Můžeme tak jasně určit hlavní povahu – pozitivní, správnou a revoluční.

Když analyzujeme naše hnutí, analyzujeme také, čeho jsme doposud dosáhli, co musíme teprve udělat a na jaké úrovni jsme úkol splnili; naše síly a slabosti atd. Musíme také poukázat na to, co převažuje.

Při analýze rozporů si pomáháme tím, že je porovnáváme a rozlišujeme od dalších rozporů. Například rozpory v jednom barriu se dají porovnat a odlišit od rozporů v dalších barriích.

Díky porovnávání můžeme analyzovat společnou povahu, kterou rozpor, jež studujeme, sdílí s jinými rozpory. To nám pomůže se ihned zaměřit na analyzování podstaty věcí, což nám pomůže hlouběji pochopit podobnosti a rozdíly v rozporech a věcech.

Rozlišováním dovedeme studovat rozdílné rysy, které se vyskytují v ostatních rozporech. Rozlišováním si dovedeme zformulovat a posílit chápání věcí, které analyzujeme. To je klíčové, abychom mohli vytvářet přesná a vhodná řešení, podle kterých se máme zachovat.

Například když analyzujeme zemědělskou komunitu, víme, že má stejné rozpory jako ostatní zemědělské komunitách na Filipínách. Proto je velice důležité vést agrární revoluci v barriu, v čemž nám může pomoci, když budeme studovat zkušeností z jiných míst, o kterých se dočteme v *Ang Bayan*. Na druhé straně existují různé formy a způsoby pronajímání půdy a lichvářství, moci vlivu majitelů půdy nebo dozorců. Liší se síla armády i velikost a síla masového hnutí v barriu, a liší se taktéž ochota mas. Proto nestačí jen napodobovat všechny kroky, které se na jiných územích použily ke snížení renty za pozemky.

Potřebujeme znát svou historii. Když zkoumáme soudružku nebo soudruha, zkoumáme jejich třídní původ, jejich rodinu, jak se začali zapojovat a historii jejich zápasu. Když analyzujeme filipínskou společnost, je klíčové znát její historii, znát historické kořeny jejich současných podmínek, abychom pochopili její základní povahu.

„Rozdělit jedno na dvě“ je správná metoda jak provádět analýzu. Nejprve se snažíme prostudovat a poznat obě stránky, z nichž se skládá rozpor, a následně se pokoušíme zjistit, která z nich je dominantní aneb hlavní. Porovnáváme věci mezi sebou, abychom poznali, jaká podstata je jim společná. A také musíme studovat, jak v nich bují rozpory.

5. Jaká hlavní síla způsobuje změnu ve věci?

Následek nebo proces, který studujeme, je složitý. To znamená, že má různé rozpory. Abychom se vyvarovali jednostrannosti, potřebujeme studovat jeho rozličné rozpory – obě stránky rozporů a vztahy, které mezi sebou tyto rozpory mají.

Mezi všemi rozpory ve věci a procesu je jeden rozhodující. Tento rozpor je společným jmenovatelem, který provazuje, spojuje a ovlivňuje vývoj ostatních rozporů.

Je proto klíčem k pochopení povahy jednotlivé složité věci nebo procesu a toho, jak existuje a bují.

Potřebujeme nejprve studovat různé rozpory, než zjistíme, který je hlavní. Je jednostranné a subjektivistické studovat pouze jeden rozpor, i když se jedná o ten hlavní a rozhodující. Pokud nevidíme, jak se vztahuje k ostatním vyskytujícím se rozporům, není jasné, zda se skutečně jedná o rozpor hlavní.

Například při průzkumu určitého barria se vyskytne vícero rozporů. Bude zde rozpor mezi bohatými rolníky, chudými rolníky a farmářskými dělníky. Bude zde rozpor mezi majiteli půdy a bohatými rolníky. Bude zde rozpor mezi rolníky a podnikateli. Budou zde rozpory mezi rolníky samotnými.

V tomto barriu je hlavní rozpor mezi majitelem půdy na straně jedné a nájemci a farmářskými dělníky na straně druhé. Tato hlavní síla ovlivňuje ostatní rozpory v barriu. Je taktéž důležité studovat ostatní rozpory, abychom si udělali kompletní obraz a viděli, jaké vztahy mezi sebou rozpory mají.

V jednoduchých věcech a procesech rozhoduje o povaze věci hlavní nebo dominantní stránka rozporu. Ve složitých věcech a pro-

cesech je hlavním rozhodujícím faktorem povahy a podstaty věci hlavní stránka hlavního rozporu.

V uvedeném příkladu má statkář nad nájemci a farmářskými dělníky navrch. Může provádět lichvu a diktovat si nájemné za půdu i plat pro farmářské dělníky a nájemce. Toto může ovlivnit ostatní rozpory. Může to být základem pro útlak a týrání mezi podnikatelem nebo lichvářem a chudými farmáři a farmářskými dělníky. Vliv majitelů půdy může určit povahu a podmínky barria, jež zkoumáme.

Poznáním hlavního rozporu si proklestíme cestu k řešení ostatních menších rozporů. Ve zmíněném příkladě čelíme zápasu mezi bohatými rolníky na jedné straně a chudými rolníky a farmářskými dělníky na straně druhé, který se vztahuje ke zničení majitele půdy. Znamená to, že jsme schopni bohaté rolníky neutralizovat a příliš neranit jejich zájmy, aby nepřešli na stranu majitele půdy a místo toho aby podpořili boj chudých farmářů a farmářských dělníků.

Dozvídáme se tak, že ve složitých věcech a procesech, které mají mnoho rozporů, je rozhodujícím faktorem ve fungování věcí hlavní rozpor a že hlavní stránka hlavního rozporu je primárním faktorem povahy věci. Učí nás to, že během analýzy studujeme rozpory, z nichž objekt sestává; analyzujeme rozpory, abychom zjistili, který z nich je hlavní a jakým způsobem silně ovlivňuje ostatní rozpory; a studujeme stránky rozporu a určujeme, která z obou stránek je ta hlavní. Musíme také studovat vedlejší rozpory a jejich stránky.

6. Proč je nezbytné brát v potaz vztah celku a jeho částí?

Když něco analyzujeme, musíme to vztahovat k celku, aby závěry, které vyvodíme, nebyly jednostranné a zaujaté. Na druhou stranu

musíme být schopni všechno zformulovat a zařadit v mnohem hlubším kontextu, abychom mohli jeho části kriticky analyzovat.

Vše, co analyzujeme, patří do většího celku. Potřebujeme vztah věcí, které studujeme, pojímat v jeho celistvosti. Potřebujeme zdůraznit jeho vliv na vývoj celku. Tímto způsobem budeme schopni lépe pochopit, jak se věci vyvíjí.

Například určité barrio, které ovládáme, spadá pod svou samosprávu a provincii. Pokud v celé provincii narůstá armádní posádka, odrazí se to i v našem barriu na přítomnosti Jednotek občanských ozbrojených sil (GAFGU) a na nárůstu vojenských operací.

Dalším příkladem je pohyb naší skupiny a organizačního výboru v barriu. To, jaké plány stanovíme, závisí na plánech sekce a oblasti. Při zhodnocování si všímáme, jaký dopad a vliv naše příručky mají, zatímco v dané samosprávě a sekci pokračujeme s další prací.

Naše analýza musí také přikládat význam studiu jednotlivých částí. Potřebujeme docházet k hlubšímu a průkaznějšímu chápání a vyhnout se povrchní analýze.

Když analyzujeme, nestačí říct, že se nám celkový postup práce daří dobře. Potřebujeme do hloubky zhodnotit provoz různých skupin a způsob, jakým uskutečňujeme úkoly ve vzdělávání, organizování a mobilizování mas. Takto bude naše analýza jasnější a bude realističtěji odpovídat našim plánům a programům.

Dalším příkladem je způsob, jakým zhodnocujeme masovou práci dané organizační skupiny v určitém barriu.

Takovýto způsob analýzy nám dá lepší obrázek o celku díky jasnému pochopení jeho částí.

7. Jak se věci mění?

Rozpor existuje v každé věci od začátku až do jejího konce. Je důležité studovat vývoj rozporů v celém procesu, abychom mohli pochopit a poukázat na povahu věcí a na to, jak se vyvíjí. Vývoj probíhá kvantitativně a kvalitativně.

Nejdříve převažuje jedna stránka rozporu nad druhou odpovídající stránkou. Povahu věcí určuje tato dominantní stránka. Kupříkladu Filipíny jsou polofeudální a polokoloniální, jelikož jim vládne americký imperialismus, feudalismus a byrokratický kapitalismus.

Netrvá to však věčně. Existují rozpory. Nadále existují změna a síla, které ovlivňují obě protikladné síly; někdy je možné je vidět, jindy jsou skryté. Toto je kvantitativní změna. Zdá se nám, že změnu nevidíme, ale občas zahlédneme jednoduché změny ve formě nebo vnějších podmínkách věcí. V pozici nemusí nastat žádná změna.

Na Filipínách je například možné třídní boj pozorovat na změnách, jako jsou růst nezaměstnanosti, stupňující se počet stávek a jiných akcí, zesílení lidové armády a tak dále. Lid pokračuje v boji proti vykořisťování a útlaku, které na něj uvaluje Stát. Vládnoucí třída mezitím dále zesiluje vykořisťování a útlak, jakož i týrání a podvádění marginalizovaného sektoru a lidu. Intenzita boje a vyvážení sil se proměňují neustále, nemění se však podmínky společnosti. Nic se nemění na základním vztahu tříd ve společnosti. Toto je jeden z důvodů, proč filipínská společnost zůstane polofeudální a polokoloniální.

Kvalitativní změna nastane, když se změní pozice mezi oběma stránkami. Pokud se vedlejší stránka bude dále dmout kupředu, přijde chvíle, kdy hlavní stránka zeslábne a kdy ji předežene vedlejší stránka, která bývala slabší. Tato změna může být náhlá a drastická.

Říkáme tomu stupeň kvalitativní změny. Výměna dominantní pozice mezi soupeřícími stránkami přinese skok, který změní povahu věci. V povaze věci je teď nová dominantní stránka.

Díky změně v rovnováze sil proběhne ve filipínské společnosti po vítězství národně-demokratické revoluce kvalitativní změna. Třídy, které dříve vládly, utlačovaly a vykořisťovaly, budou teď podřízené, a vlády se chopí třídy, nad kterými se kdysi vládlo, které byly utlačované a vykořisťované. Ve filipínské společnosti nastane revoluční změna, zásadní proměna politiky, ekonomiky a kultury lidu.

Potřebujeme analyzovat, čemu kvantitativní změna slouží. Kvantitativní změna, která slouží hlavní stránce, nepovede ke kvalitativní změně. Oproti tomu kvantitativní změna, která slouží vedlejší stránce, ke kvalitativní změně povede.

Podívejme se například na reformy. Reformismus se od revolučního zápasu liší. Reforma přináší pouze povrchní změny a nepřispívá k přivedení změn v základní struktuře společnosti. Občas může dokonce změnu zdržet. Na druhou stranu revoluční zápas za reformy, zatímco se pracuje pro změnu, revoluci posiluje a slouží revoluční změně. Rozdíl můžeme pozorovat už v cílech a metodách toho, jaké typy problémů a zápasů se přinášejí. Například navýšení cen farmářských výrobků a boj proti zvyšování cen ropy; reformismus nejde ke kořenům problému, proč se tomu tak děje, a ke vztahu Státu k těmto problémům.

Dovedeme také klasifikovat kvantitativní a kvalitativní změny, abychom přispěli ke kvalitativním změnám ve věcech a událostech.

Při organizování odborů v továrně například musíme odhadnout, jestli naše organizační úroveň stačí nebo nestačí, abychom se rozhodli otevřeně bojovat a rozvinout zápas za ohlášení našich odborů.

Stejně tak potřebujeme odhadnout, jestli mají farmářské skupiny dostatek sil, aby se postavily utlačovatelským firmám a požadovaly snížit rentu půdy. Pokud analýzu provedeme špatně, možná se ocitneme v boji, který nejsme schopni vyhrát, anebo budeme váhat, zda se pustit do boje, na který ve skutečnosti máme.

Další příklad. V procesu prosazování Lidově-demokratické revoluce by měly revoluční síly krok za krokem nabývat na síle, zatímco zároveň oslabujeme reakčního nepřítele. Je potřeba, aby nabyly takové úrovně politické a vojenské síly, že se rovnováha obrátí do bodu, kdy jsme připraveni uchopit politickou moc. Když budeme snít o předčasném vojenském vítězství, aniž bychom nejprve zajistili politickou vyzrálou, pak bezpochyby míříme k selhání.

Řádné porozumění nás učí, jak se věci mění, jak se vyvíjí ke kvantitativním a kvalitativním změnám, jak důkladně analyzovat formu a sílu protichůdných sil, intenzitu rozporu, porozumět, jak vedou kvantitativní změny ke kvalitativním, a pochopit, jak můžeme využít podmínky, abychom dosáhli kvalitativních změn.

8. Jak řešit rozpory?

Povaha věci se změní, když proběhne mezi hlavní a vedlejší stránkou rozporu kvalitativní proměna. Protichůdné podmínky uvnitř rozporu skončí. Ustoupí novým rozporům a novým věcem s novými podmínkami. Zatímco ze starých stránek vznikají nové, mění se kvalita a vzniká něco nového.

Polofeudální a polokoloniální povaha filipínské společnosti se například změní během vítězství Lidově-demokratické revoluce a porážky ozbrojených sil amerického imperialismu, kompradorské buržoazie a majitelů půdy. Tyto prohnilé a reakční stránky, které

dříve filipínské společnosti dominovaly, se stanou vedlejšími, vlády se chopí filipínský lid a revoluční vedení pracující třídy a její Strany. Výsledkem bude demontování filipínského polofeudálního a polokoloniálního státu a zavedení socialistické společnosti.

Další příklad: pro řešení rozporů mezi bohatými majiteli půdy a pracujícími farmáři podporujeme agrární revoluci. Pokud dovedeme do největší míry prosadit program agrární reformy, podaří se nám tyto rozpory vyřešit, demontovat moc majitelů půdy, a budeme schopni vymazat feudalismus. Přitom zároveň vyvstanou nové problémy ve vztahu k zemědělské spolupráci a kolektivizaci.

Je životně důležitou součástí našeho studia, abychom pochopili, jak tyto rozpory vyřešit. Rozpory, které se liší kvalitou, můžeme řešit různými kvalitativními způsoby. Například rozpory mezi bohatým majitelem půdy a farmářskými dělníky se dají vyřešit pouze agrárním povstáním; rozpor imperialistů a majitelů půdy proti pracujícímu filipínskému lidu se dá vyřešit jedině užitím Lidově-demokratické revoluce. Zápas mezi farmáři a farmářskými dělníky lze řešit zvyšováním mezd podle úrovně boje proti feudalismu; a rozpor mezi lidmi se dá řešit objasňováním toho, co je správné a co je nesprávné.

Věci, které posuzujeme, se neustále hýbou, vyvíjí a mění. Abychom došli k řádné analýze, je pochopení toho, jak se věci mění, velice důležité. Vraťme se ale o kousek zpět. Všechny věci se mění, a příčina toho, proč se věc mění, je uvnitř, v jejích rozporech a vnitřním boji protikladných stránek, které existují napříč celým procesem od začátku do konce. Vnější síly mohou mít vliv a změně překážet. Hlavní stránka rozporu určuje povahu věci. Jednoduchý předmět může být komplikovaný a tvořen z různých rozporů, při-

čemž hlavní rozpor určuje, jaká je primární povaha předmětu. Rozpor se nikdy nezastavuje, prochází pozvolným obdobím a kvalitativní změnou. Vedlejší stránka časem zesiluje a hlavní zeslabuje, až v určitém bodě proběhne kompletní změna pozice. Toto je kvalitativní změna, změna povahy věci. Starý rozpor je rozřešen. A vyvstává nový.

Takto se učíme jak řádně analyzovat: vrátit se ke konkrétnímu základu, „rozdělit jedno na dvě“; roztrždit vnitřní a vnější části; nutnost studovat všechny rozpory, které utváří jednu komplikovanou záležitost; poukázat na hlavní rozpor a jeho hlavní stránku, abychom poznali povahu věci; vztah mezi hlavními a vedlejšími rozpory; poukázat na hlavní a vedlejší stránku každého rozporu a na to, jak spolu soupeří; jak probíhá kvantitativní změna; jak celek zastupuje části; a jak se rozpory řeší, čímž ustupují rozporům novějším. Takto budeme moci pochopit nejen povahu a podstatu věci, ale i to, jak je můžeme změnit. Ve zkratce nás toto učí o důležitosti konkrétní analýzy konkrétní situace.

Lekce III

Linie mas

1. Proč se linie mas řídí hlavně principem, že „jedině masy jsou hybnou silou, která tvoří dějiny světa“?

Princip „jedině masy jsou hybnou silou, která tvoří dějiny světa,“ je princip zrozený z vědeckých prostředků pomocí hluboké analýzy lidské historie. Soudruh Mao řekl: „Masy, jedině masy jsou hybnou silou tvořící dějiny světa.“ Staletí lidské historie opětovně ukazují, že jsou to masy, kdo ve společnosti vytváří změnu. Je to jejich práce ve výrobě, která živí společnost. Jejich hlavy i těla obecně přinášejí společnosti pokrok. Jejich kolektivní moc brání každé síle, která chce zmařit pokrok společnosti. Tyto společenské problémy se mohou projevit ve formě hospodářské krize, jejíž břímě padá nejvíce na masy pracujících. Pokud nemůžete rozhýbat masy, nenastane ve společnosti žádná zásadní změna. Toto máme na mysli, když tvrdíme, že opravdovými hrdiny jsou masy.

Princip „jedině masy jsou hybnou silou, která tvoří dějiny světa,“ je základní princip linie mas, jelikož vědeckým způsobem vysvětluje, proč musíme masám plně důvěřovat a proč je máme podněcovat, organizovat a mobilizovat k revolučnímu boji a k prosazování našich revolučních úkolů.

Toto je silný a vědecký základ řádného přístupu mas, vytrvalého a nezlomného zápasu mas a pokorného vztahu Strany k nim. Toto je silný a vědecký základ toho, jak můžeme čelit a bojovat proti nesprávným principům, které důvěřují pouze malé skupince lidí, proti panovačnosti, proti nesení vší práce atd.

2. Co znamená, že musíme důvěřovat masám a spoléhat na ně?

Musíme v sobě pevně uchopit, že revoluce je úsilí, na němž se podílí široká masa lidí. Pokud se masy aktivně nezúčastní, revoluce nemůže dosáhnout vítězství. Musíme masám, především farmářstvu a dělnictvu, věřit, že dosáhnou vítězství Lidově demokratické revoluce.

Dosáhnout našich revolučních cílů a vyřešit problémy, které po cestě vyvstanou, jsme schopni pouze aktivní účastí a činností mas. Potřebujeme tudíž jít k masám, spojit se s nimi a efektivně je vést. Skrze vytrvalé a nepřetržité podněcování, organizování a mobilizování mas jsme schopni jim přiblížit sílu našich revolučních myšlenek, z nichž se stane mocný podklad, který posune směřování společnosti k lepšímu.

Soudruh Mao řekl, že potřebujeme „umět převádět politiku strany v činy mas, umět nejenom vedoucí kádry, ale i široké masy přivádět k tomu, aby pochopili a zvládli každé naše hnutí a každý náš boj.“

3. Co jsou to blízké a vřelé vztahy s masami?

Linie mas znamená, že bychom měli s masami udržovat blízký vztah. Nejprve si potřebujeme v srdci osvojit zájmy mas. Potřebujeme zajistit, aby bylo veškeré soudružstvo s masami těsně spojeno a aby svůj zájem o masy kladlo nade vše ostatní. Linie mas nás učí, že masy musíme milovat za každých podmínek. Musíme jim vždy naslouchat a začleňovat se mezi ně, místo toho, abychom se stavěli nad ně.

Začleněním se mezi masy jsme schopni je podněcovat a pozvednout jejich úroveň chápání, pomoci jim naučit se organizovat a shromáždit všechny nezbytnosti v současné situaci a boji. Musíme si všimnout zájmů mas; jejich základních problémů, jako jsou bezzemkovost, vysoké nájemy, nízké mzdy atd. – těchto všech a také jejich dílčích problémů jako nedostatku rýže, nedostatku soli k ochucení jídla atd. Potřebujeme tyto problémy zhodnotit a učinit vůči nim řádná rozhodnutí.

Takto můžeme masám ukázat, že ztělesňujeme jejich zájmy a že naše životy jsou propojené. Skrze toto porozumění jim můžeme pomoci pochopit větší úkoly týkající se pokroku v revolučním zápasu vstříc vítězství.

Ze zápasů jedné vůdčí skupiny nic nevzejde, pokud není blízce navázaná a sloučená s činností mas, což je možno uskutečnit pouze blízkým vztahem s nimi. Na druhou stranu pokud se pohybují pouze masy bez silného vedení strany, nejsou schopny tento zápas udržet ani ho řídit správným směrem nebo ho pozvednout na vyšší úroveň revolučního boje.

4. Co to znamená „od mas a mezi masy“?

Správná metoda jak vést masy je „od mas a mezi masy“. To znamená, že musíme shromažďovat roztržité představy a myšlenky mas a správně je vyjadřovat. Musíme se vracet k masám a vyjádřené myšlenky jim vysvětlovat, dokud je nepochopí a nepřijmou.

Linie mas se shoduje s vedením „od mas a mezi masy“. Abychom mohli pochopit podmínky mas a jejich problémy a přišli s nápady k jejich řešení, jsme závislí na intelektu a vědomostech mas. Správné plánování a rozhodování je možné, pokud zapadá do zkušenosti mas. Naše role je tudíž jít za masami a pohroužit se mezi ně, abychom získali rozličné linie myšlení mas, kterým chceme sloužit. Analýzou a shrnutím těchto myšlenek jsme schopni je zkoncentrovat do jednoho systematického celku, který zrcadlí objektivní podmínky a intelekt mas.

Pokud chceme masám pomoci, aby vyřešily své základní problémy, musíme spoléhat na jejich schopnost a sílu. Věříme, že ať je problém jakkoliv velký, bezpochyby jsme schopni ho vyřešit, pokud jsou masy jednotné a rozhodují kolektivně. Je tudíž naší povinností, aby masy pochopily, že vyjádřené myšlenky jsou výsledkem jejich vlastních myšlenek, že je potřebují přijmout jako své vlastní a kolektivní činností je uskutečnit.

5. Co znamená, že musíme jednat a pohybovat se v souladu se zájmy a ochotou mas?

Linie mas nás učí, že zápasit musíme v souladu s objektivním zájmem mas. To znamená, že se musíme pohybovat podle jejich konkrétních podmínek a potřeb, a nikoliv podle toho, co si myslíme my. Pokud se od objektivního zájmu mas odkloníme, odloučíme se i od mas, i kdyby naše záměry byly správné. Obecně vzato jsou úkoly a protokoly, které vytyčíme, správné, pokud jsou v souladu s tím, co masy tady a teď chtějí.

Nejprve si masy nejsou vědomy svých objektivních potřeb a neuvědomují si nutnost změny, nebo nejsou ještě připraveny k této změně pokročit. Pokud nepředáme své názory včas, ač by byly sebe-správnější, od mas se odloučíme. Dokud nejsou masy připravené přijmout tyto myšlenky na základě konkrétních podmínek a nejsou připravené pro svou kýženou změnu pracovat, musíme věci masám trpělivě a vytrvale vysvětlovat.

Musíme se mít na pozoru před *poručníkováním* (*commandism*) – to znamená nadhodnocovat současnou politickou uvědomělost mas a narušovat dobrovolný pohyb mas. Úroveň ochoty mas soudružstvo odhalí, pouze pokud vejde do jejich řad a provede průzkum.

Na druhou stranu potřebujeme být ostražití i před *chvostismem* (*tailism*) vůči masám. To znamená pomalý rozvoj úrovně jejich politického uvědomění a nerozvinutost jejich zápasu za revoluční změnu. Některé soudružstvo může následovat určité opožděné skupiny; je chyba se domnívat, že jejich názory jsou názory celých širokých mas.

Abychom byli schopni zničit poručníkování i chvostismus, musíme se přiblížit k základním masám a provést řádný průzkum a analýzu. Jak na to?

Masy můžeme rozdělit na tři části: pokročilé, střední a zpátečnické. Řady pokročilých jasně rozumí svým základním podmínkám a jsou připraveny je změnit. Oproti tomu zpátečnická část mas se nechává snadno ovlivnit zpátečnickými způsoby myšlení a může vzdorovat zápasu za změnu. Střední část si mezitím může uvědomovat potřebu změny, ale nechce nebo váhá pokročit k činu.

Pokročilým částem masového hnutí důvěřujeme. Skrze ně jsme schopni rozhybat střední síly a dokonce i přemluvit některé ze zpátečnických. Takto jsme schopni masy vést v souladu s jejich objektivním zájmem, v závislosti na jejich ochotě zápasit za změnu.

Pokud nebudeme spoléhat na ochotu mas, může se stát, že se mi-neme s jejich základním politickým vědomím a uvědomělostí. Možná je budeme nutit k pohybu rozkazováním místo jejich svobodné vůle podle vlastního porozumění. Zároveň však, pokud se přimkneme k většímu ale zpátečnickému množství mas, budeme v jejich vleku a nepovedeme je. Může se pak stát, že pokročilé a střední masy jsou připraveny a volají po zápase za změnu, ale nakonec je to strana, kdo potřebuje přemluvit.

V pozvedávání revolučního uvědomění mas potřebujeme být důslední. To znamená, že musíme stát v popředí při poskytování revolučního vzdělání, aby masy nadále pozvedávaly úroveň své ochoty k zápasu a boji. V této souvislosti jsme rovněž schopni posilovat, upevňovat a rozšiřovat organizovanou sílu mas, aby se zvýšila úroveň jejich zápasu za vítězství.

6. Proč je v současném období filipínské revoluce klíčové propagovat linii Lidově-demokratické revoluce, abychom vdechli život linii mas?

Linie Lidově-demokratické revoluce (LDR) byla utvořena za studia historie a podmínek filipínské společnosti. Odpovídá zájmu národa na svobodě a demokracii. LDR pramení z objektivních podmínek a potřeb mas a ukazuje vstříc revoluční změně. A jelikož se drží objektivního zájmu mas, mohou ji masy snadno pochopit a osvojit si ji.

Linie LDR je klíčem, jak účinně podněcovat, organizovat a mobilizovat miliony vykořisťovaných mas. Při studiu konkrétních podmínek, problémů a názorů mas v otázce kázně musíme linii LDR používat jako vodítko.

7. Proč je při praktikování linie mas důležitý demokratický styl práce?

Kromě správné linie LDR, kterou užíváme v každodenní praxi, je při praktikování linie mas důležitý i demokratický styl práce. Zkušenost nám jasně ukazuje, že správný styl práce naše spojení s masami posiluje, zatímco nesprávný styl práce jde proti přáním a potřebám mas v dané chvíli, což pak může být důvodem našeho oddělení od mas.

Rozhodnutí musíme činit až po řádném průzkumu a po konzultaci s ostatním soudružstvem a masami a až po důkladné kolektivní diskuzi. Nestačí, aby učiněné rozhodnutí chápalo jen vedení. Musí-

me ho tlumočit masám a pomoci jim ho pochopit, aby mohly v následování těchto rozhodnutí aktivně přispívat.

Potřebujeme se s masami a soudružstvem efektivně spojit do jedné většiny. Potřebujeme masám naslouchat, přijímat správné postřehy a kritizovat ty chybné. Potřebujeme se vyvarovat práce v malých skupinkách. Potřebujeme neustále pěstovat demokratický styl práce.

8. Proč se linie mas shoduje s revoluční třídní linií?

Kdo tvoří filipínské masy? Kdo jsou ty masy, které je potřeba podněcovat, organizovat a mobilizovat? Na tyto otázky lze odpovědět, pouze když analyzujeme třídy a pochopíme revoluční třídní linii.

Revoluční třídní linie je princip, který nás učí jak poznat dynamiku a vztahy tříd ve filipínské společnosti. Učí nás, kdo jsou přátelé a nepřátelé revoluce a kdo jsou vykořisťované a utlačované třídy. Také objasňuje správnou třídní analýzu, jak vést masy: důvěřovat pokročilým řadám mas, povzbuzovat střední síly a oddělovat nepřátele a bojovat s nimi. Těžíme také ze svárů mezi nepřáteli, abychom mohli dále oslabit vládnoucí třídu a posílit naše vlastní revoluční síly.

Celkově nás revoluční třídní linie učí vyzdvihovat sílu pracující třídy, rolnictva a polo-proletariátu. Na venkově klademe důraz na pokročilé řady farmářského dělnictva a chudého a nižšího-středního rolnictva. Zahrnujeme taktéž střední a vyšší-střední rolnictvo a neutralizujeme bohaté rolnictvo. Taktéž využíváme svárů mezi osvícenými a tyranskými majiteli půdy. Takto dokážeme efektivně

oddělit a oslabit třídu majitelů půdy. Díky revoluční třídní linii jsme tak schopni vědecky rozpoznat, kdo na určitém místě tvoří masu.

Lekce IV

Demokratický centralismus a systém výborů

A. Demokratický centralismus

1. Co je to organizace a proč je důležitá?

Organizace je systém, který dohromady seskupuje lidi, aby stáli a jednali jako jedna efektivní síla. Členstvo a části váže k jednotnému směřování za sjednoceným cílem. Skrze organizaci a organizovanou akci se může jednota založená v jednom duchu a zápalu vyjádřit konkrétní formou.

Jakožto systém má organizace pevné zásady, které její členstvo vedou v tom jak myslet a konat. Má vlastní sadu pravidel a cílů, které se odráží v jejím systému vedení s různými úrovněmi zodpovědnosti. Tyto nutné prvky zajišťují, že organizace v dosahování svého cíle pochoduje jedním krokem v jednom tempu.

Organizaci můžeme přirovnat ke koštěti, které získá sílu, když jeho proutky svážeme dohromady. Když jsou proutky oddělené, je koště slabé a snadno se zláme. Pokud jsou však svázané dohromady, stává se koště účinným nástrojem ke smetání.

2. Co je to revoluční organizace? Proč je důležitá?

Organizace se řadí jako revoluční, pokud prosazuje zájmy širokých mas. Jejím záměrem je zápasit za osvobození lidu od vykořisťování a k opravdové změně ve společnosti.

Historie filipínské společnosti je bohatá na zkušenosti Filipínců s ustavováním různých organizací pro své revoluční boje. Kupříkladu Katipunan vznikl v roce 1896 jako vojenská síla nebo armáda lidu v boji proti španělské koloniální vládě. V současnosti existuje Komunistická strana Filipín, Nová lidová armáda a rozličné masové organizace v různých koutech země, které zápasí za dosažení národní svobody a opravdové demokracie.

Oproti tomu existují různé organizace vytvořené nepřítelem. Tyto reakční organizace jsou odhodlané hýčkat a obstarávat zájmy vykořisťujících a utlačujících tříd. Nepřítel chce udržet současný stav společnosti, v němž má z půdy užitek jen hrstka lidí. Klame a utlačuje lid pomocí přímých a nepřímých metod. Existuje Filipínská armáda, Rady barrií a podvodná družstva.

Tyto nejenže stojí na straně nepřítele, ale také se starají o to, aby byly pracující masy roztržštěné. Aby nepřítel rozbil naši utvořenou jednotu, používá taktiku „rozděl a panuj“. Kvůli tomu dokáže nepočetná vládnoucí třída ovládat většinu filipínského lidu. Dokud zůstaneme rozdělení, nebude náš boj proti vykořisťování, útlačku a nadvládě vládnoucí třídy efektivní. Pokud ale budeme organizovaní a pevně jednotní, podobně jako koště budeme schopni smést prach a problémy naší společnosti. Moc naší jednoty je jedinou silou, kterou v boji proti mocnému nepříteli používá většina utlačovaného filipínského lidu.

Proto je naší povinností založit revoluční organizace, aby naše jednota a boj mohly nepřetržitě plynout. Musíme dělat vše pro to, abychom zvětšovali a posilovali své role a vynikali v poutání a mobilizování svých sil. Pouze takto můžeme konkretizovat většinu síly a moci vykořisťovaných a utlačovaných mas, aby svrhly své třídní nepřátele a vybudovaly demokratické a svobodné Filipíny.

Členství v revoluční masové organizaci je dobrovolné. Být členkou nebo členem znamená být odhodlaný a oddaný pohnutce organizace a vědomě si osvojit její zásady, opatření a rozhodnutí.

3. Co je to demokratický centralismus?

Demokratický centralismus je princip, který nás vede v tom, jak naši organizaci utvářet a jak ji uvést v chod. Zajišťuje, že budeme konat jako jedna sjednocená organizace.

Demokratický centralismus znamená, že centralismus se zakládá na demokracii a že demokracii provází centralizované vedení.

Centralismus založený na demokracii znamená, že všichni musí klást důraz na obecný zájem organizace. Efektivní organizace čerpá sílu z aktivní účasti celého svého členstva a všech svých částí. Rozhodnutí, jež organizace zastává, se probírají kolektivně na základě celkového zájmu skupiny.

Demokracie provázená centralizovaným vedením znamená, že individuální zájem a činnost jsou podřízené všeobecným zájmům a cílům organizace a v souladu s nimi. Rozhodnutí organizace se přísně následují a každá nebo každý má volnost v tom pracovat pro zájmy a cíle organizace.

Celková podstata centralismu závisí na silné oddanosti každé členky nebo člena principům a cílům organizace, jež celé členstvo sjednocují. Z tohoto vychází související kázeň členstva. Pro úspěch

organizace je to klíčové. Na druhou stranu demokracie znamená zapojení členstva při vytváření, podporování a provádění těchto rozhodnutí a také vědomou snahu každé členky nebo člena při práci ve svých rolích a právech jakožto členstvu dané organizace.

Princip demokratického centralismu nám objasňuje, jak můžeme provozovat životaplný a efektivní způsob boje. Díky tomu jsme schopni volit správná rozhodnutí, plány a programy a vědět, jak je uvést do provozu. Následování demokratického centralismu nás také ujišťuje, že naše organizace zůstane silná navzdory všem snahám nepřítele ji zničit. Abychom zajistili organizovaný způsob vedení revoluce vstříc vítězství, je důležité, abychom principy demokratického centralismu praktikovali a ztělesňovali.

V jádru představuje demokratický centralismus striktní prosazování základních principů organizace a uskutečňování jejich opatření a rozhodnutí. Toto je hlavní způsob, který zajišťuje jednotu myšlení a konání všeho členstva.

4. Jaké jsou základní podmínky pro zavedení demokratického centralismu?

Abychom demokratický centralismus uvedli v chod, potřebujeme následující podmínky:

- a) Vedoucí jednotky a skupiny na všech úrovních se volí demokraticky. Jsou zodpovědné skupině, která je na pozici zvolila.
- b) Po svobodné a důkladné diskusi se všechna rozhodnutí skupiny vymáhají a očekává se, že se budou bez váhání následovat v souladu se čtyřmi zásadami kázně.
- c) Vedoucí jednotka nebo skupina musí důkladně číst hlášení a podklady od skupiny a mas, které vede. Musí vždy studovat

konkrétní zkušenosti podmínek a bezprostředně poskytovat rady k řešení problémů, které by mohly vyvstat.

- d) Nižší jednotky musí poskytovat pravidelná i mimořádná hlášení vyšším orgánům o své práci a musí od vyšších orgánů iniciativně žádat o instrukce k potenciálním problémům a požadovat od vyšších orgánů rozhodnutí.
- e) Všechny jednotky následují zásady kolektivního vedení a ve všech podstatných diskuzích se rozhodne kolektivně.

5. Co jsou to čtyři zásady kázně?

Čtyři zásady kázně jsou důležité pro zajištění jednoty naší organizace. Zakládají se na principu demokratického centralismu. Jedná se o tyto:

1. Jednotlivec podléhá organizaci. To znamená, že zájem každé jednotlivé členky nebo člena se musí podřizovat zájmu organizace. Členka nebo člen musí bez protestu následovat ústavu organizace a její rozhodnutí.
2. Menšina je podřízena většině. To znamená, že všechna organizační rozhodnutí se zakládají na souhlasu většiny. I když potom, co organizace už vydala rozhodnutí, existuje malá skupina zastávající odlišný názor, musí tato menšina následovat a dodržovat kolektivní rozhodnutí.
3. Nižší instance podléhá vyšší instanci. To znamená, že nižší jednotka nebo skupina musí následovat rozhodnutí a funkce vyššího orgánu, který reprezentuje širší pole organizace.
4. Celé členstvo je pod nejvyšší úrovní vedení nebo shromáždění. To znamená, že všechna rozhodnutí a opatření, která vytvořilo nejvyšší vedení a shromáždění, musejí být dodržována celým členstvem a všemi částmi organizace.

6. Jaké zodpovědnosti má vedení na vyšších úrovních organizace?

Revoluční organizace má odlišný druh vedení než buržoazní nebo feudální typ organizace v současné zkažené společnosti. Nechovají se jako králové, kteří na svém území jen rozkazují. Vedení je sestavené podle zásad demokratického centralismu a pohybuje se s nimi v souladu. Pohybuje se podle zájmů celé organizace a nikoliv jen pro zájem jednotlivce či malé skupiny nebo jednotky.

Vedení se vybírá demokraticky. To se může provést buď prostou shodou (konsenzem) členstva vůči zvolenému vedení, anebo, pokud je organizace díky svým bohatým zkušenostem dostatečně připravená, skrze volební proces.

Primární rolí vedení je vést organizaci. Sleduje celkovou funkci celé organizace, aby kontrolovalo, že se pracuje na prosazování cílů organizace. Bezprostředně vede při práci na důležitých úkolech, aby zajistilo, že přispěje k pokroku na rozhodnutích, plánech a akčních programech.

Mezi důležité úlohy vedení patří to, že navrhuje plány a akční programy organizace. V programu jsou běžně uvedeny konkrétní cíle pro dané časové období a seznam úkolů, které je třeba odvést. Vedení musí taktéž zavést pravidla a regulace pro úspěšné plnění těchto plánů. Díky postupu a akčním plánům můžeme systematizovat a sjednotit pokrok naší organizace. Následně je důležité, aby se náš pokrok a akce vztahovaly k objektivnímu zájmu mas. Navržené plány a programy musí být okamžitě představeny a vysvětleny celému členstvu.

Je důležité, že je vedení schopné ovládat pohyb celé organizace i jejích částí. Vedení dostává hlášení od nižších orgánů organizace a tato hlášení studuje. Vedení rovněž přímo navštěvuje řady členstva a

mas a potřebné informace přímo sbírá, aby poznalo konkrétní podmínky. Takto je vedení schopné okamžitě reagovat na změnu situace. Organizace pohotově provází, rozhoduje a řeší jakékoliv problémy, jež nastanou. Díky tomu může zajistit, že úkoly mohou vždy postupovat kupředu.

Vedení svolává a řídí valné shromáždění organizace. Zde se probírají a rozhodují důležité body týkající se životně důležitých zájmů a činností organizace. Taktéž zde vedení podává valnému shromáždění zprávy o podmínkách a pořádku aktivit celé organizace, aby se v případě potřeby mohla učinit řádná rozhodnutí. Zodpovědností vedení je zajistit, aby byla během těchto setkání zdárně splněna jednota.

7. Jaké zodpovědnosti má členstvo a nižší orgány?

Členstvo revoluční organizace sestává z aktivních a zodpovědných jednotlivců, kteří pracují, aby prosadili cíle organizace. Toto se liší od členstva jakékoliv buržoazní nebo feudální organizace s uvolněnou jednotou, které jen následuje diktáty svých vůdců anebo doufá, že se díky získanému vlivu dostane k nabídce vedoucích rolí. Členstvo revoluční organizace nepracuje podle svých vlastních zájmů ani podle zájmů úzké skupiny, ale v zájmu organizace jako celku. Každá jednotlivá členka nebo člen pracuje pro upevnění a utvoření organizace, která se chopí boje proti vládnoucí třídě.

Každá jednotlivá členka nebo člen má zodpovědnost následovat všechna rozhodnutí, prosazovat všechny úkoly a plány a postupovat dle svých nejlepších schopností. Potřebují se taktéž starat o bezpečnost skupiny a pohybovat se v souladu s celkovým zájmem organizace. Je nutné a nezbytné, aby celé členstvo studovalo roz-

hodnutí, plány a programy, aby je dokázalo plně pochopit a dovedlo rozčlenit jak správně konat a směřovat svou práci. Vedení musí jakékoliv otázky a problémy vyvstávající z práce ihned zodpovědět.

Veškeré členstvo a nižší jednotky organizace mají povinnost pravidelně zasílat svá hlášení společně s návrhy, postřehy a kritickými týkajícími se různých důležitých problematik ovlivňujícími organizaci. Je zodpovědností každé členky nebo člena soustředěně studovat podmínky, v nichž se nachází, a upřímně zasílat správné informace. Toto je zapotřebí, abychom byli schopni navrhnout řádné plány a rozhodnutí.

Zodpovědností jednotlivé členky nebo člena je také účastnit se schůzí. Povinností členky nebo člena je pomoci zajistit jednotu a pomáhat v rozhodování. Členstvo na schůzích sdílí své zkušenosti a znalosti a aktivně vyjadřuje své názory, postřehy, návrhy a zpětnou vazbu.

B. Systém výborů

1. Co je to kolektivní vedení?

Kolektivní vedení znamená praktikovat ve vedení revoluční organizace zásady demokratického centralismu. Učí, jak může vedoucí výbor vést kolektiv. Všechny důležité body se rozhodují a uskutečňují kolektivně.

Skrze kolektivní vedení může být členstvo demokraticky reprezentováno ve vedení založeném na širokém demokratickém zapojení členstva. Vedení může účinněji poukázat na těžkosti, kterým organizace čelí. Díky tomu se může vedoucí výbor ve vedení revoluční organizace posílit a sjednotit.

Skrze kolektivní vedení také může další zastupitelstvo a vynikající činy členstva kombinovat zodpovědnosti ve vedení organizace. To posiluje iniciativu každé členky nebo člena, aby se podíleli na utváření a schvalování rozhodnutí kolektivu. Může se tím předejít tomu, aby jedna nebo více sekcí měly monopol na obecném rozhodování a směřování aktivit organizace.

2. Co je to systém výborů?

Systém výborů je systém nebo také způsob kolektivní činnosti vedoucí skupiny nebo výboru. V systému výborů můžeme pozorovat sdílení práce, vztah mezi tajemnicí či tajemníkem a členstvem, postupy schůzování atd. Jeho cílem je posílit vedení organizace tak, aby mohlo efektivně konat podle svých vůdčích zodpovědností.

Systém výborů je důležitý, musí se studovat a účinně uvádět v praxi. Je to způsob jak efektivně realizovat zásady kolektivního ve-

dení. Zvláště během růstu a vývoje úkolů vedení rostoucí organizace je třeba brát v potaz organizovaný a systematický způsob fungování celé organizace.

Systém výborů účinně kombinuje kolektivní vedení a individuální zodpovědnost. Efektivní činnost každé členky nebo člena výboru v jejich konkrétních povinnostech pomáhá posilovat kolektivní vedení.

Systém výborů taktéž pomáhá předcházet problémům, které mohou zpomalit nebo dokonce zastavit pohyb celého výboru. Když existuje systematický způsob dělby úkolů, můžeme předejít hromadění práce na sekretariát, zatímco zbytek organizace nic nedělá. Existuje-li systematický způsob vedení schůze, můžeme předejít častým a dlouhým, únavným schůzím a můžeme se dokonce na každou schůzi připravit. Můžeme předejít zanedbávání dalších důležitých úkolů. Taktéž můžeme účinně řešit problémy včas. Systém výborů je důležitý, aby mohl výbor efektivně čelit důležitým úkolům a problémům vedení.

3. Jakou zodpovědnost má tajemnice či tajemník?

Tajemnice nebo tajemník stojí v čele výboru. Jinak řečeno je to vedoucí kolektivní činnosti výboru.

Tajemnice či tajemník je hlavní osoba, která sleduje činnost výboru. Vždy kontroluje, zda výbor pracuje na všech svých úkolech efektivně. Zajišťuje, že výbor na svou kolektivní činnost nejen dohlíží, ale že ji i pozvedává na vyšší úroveň. Každou členku nebo člena provází při praktickém uskutečňování kolektivních rozhodnutí. Tajemnice či tajemník ihned prozkoumává a konzultuje s členstvem ja-

kékoliv problémy nebo změny v podmínkách, na které je třeba reagovat.

Tajemnice či tajemník vede to, jak výbor následuje rozhodnutí a řeší potenciální problémy. Nachází se tedy v životně důležité pozici, v níž se soustředí na kolektivní činnost výboru a stmeluje ji. Ustavičně sjednocuje členstvo. Takto může tajemnice nebo tajemník zajistit jednotný chod členstva pro účinné vedení činností organizace.

4. Jaký je správný vztah mezi tajemnicí či tajemníkem a členstvem výboru?

Mezi tajemnicí či tajemníkem a členstvem výboru musí panovat těsná jednota: jednota řídit se svými vůdčími povinnostmi, které jim svěřila organizace. Tato jednota je pro efektivní vedení důležitá. Aby se udržela jednota celého výboru, je důležitým prvkem důvěra mezi jeho členstvem.

Tajemnice nebo tajemník jakožto vedoucí výboru sleduje činnost členstva a zajišťuje, že členstvo efektivně uskutečňuje rozhodnutí výboru. Všechny v jejich práci provádí a pomáhá jim. Díky tomu, že vede příkladem, ukazuje řádný způsob práce. Nestojí však nad výbo-rem a jeho členstvem, ani se od nich výjimečně neliší. Hlas i práva tajemnice nebo tajemníka jsou totožné jako ostatního členstva. Nemají žádná speciální privilegia a mají povinnost následovat kolektivní rozhodnutí.

Úkolem a povinností členstva je tajemnici či tajemníka podporovat a pomáhat jim. Činí se tak s ohledem na vůdčí postavení tajemnice nebo tajemníka. Tento způsob podpory a respektu je jedním z účinných předpokladů k tomu, aby se tajemnici či tajemní- kovi pomáhalo s výkonem jejich práce, zejména pokud vyvstanou problémy nebo změny v podmínkách, na které je potřeba reagovat.

Každá členka nebo člen přispívá ke sledování všech trendů a činností organizace a výboru. Pomáhá při přípravě a ohlašování schůzí. Během schůzí pomáhá členstvo tak, že zajišťuje jejich hladký průběh a vypomáhají řešit nedorozumění nebo rozepře. Taktéž se v každé práci chápe iniciativy a nečeká vždy jen na tajemnici či tajemníka.

5. Jaké jsou povinnosti místotajemnictva?

Pozice místotajemnice nebo místotajemníka patří mezi způsoby jak ukázat, že uvnitř výboru existuje společné úsilí a sdílení práce. Je jedním ze způsobů jak podpořit tajemnici či tajemníka, aby mohli čelit důležitějším problémům a povinnostem.

Místotajemnictvo bude vykonávat práci tajemnice nebo tajemníka, pokud ji tito z jakéhokoliv důvodu nemůžou vykonávat. To zajišťuje, že pokud nemůže tajemnice či tajemník efektivně vést, výbor nebude stagnovat.

Pokud je organizace nová nebo malá, je v pořádku mít jednu místotajemnici nebo místotajemníka. Jak bude organizace růst, tak budou růst i její výbory a práce. Pak je vhodné umístit místotajemnictvo do různých divizí práce. Místotajemnictvo můžeme umístit do organizování, vzdělávání, účetnictví atd. podle potřeb organizace.

Tajemnice nebo tajemník a místotajemnictvo dohromady tvoří sekretariát. Sekretariát fakticky vede každodenní činnosti výborů. Sekretariát se neliší od vedení, ani nestojí nad výborem.

6. Co je třeba brát v potaz pro zajištění, aby schůze probíhala hladce?

Schůze jsou důležitou částí aktivity výborů. Zde se utváří rozhodnutí o tom, co je třeba vykonat pro pokročení k cílům organizace. Na

schůzích výbor kolektivně diskutuje utváření rozhodnutí, plánů a akčních programů. Schůze dávají život kolektivnímu vedení a jednotě výboru. Úkolem výboru je vytvořit systém schůzí a řídit se dle něj.

Schůze by měl výbor plánovat pravidelně. Vyvarujte se příliš častého schůzování. Vyšší orgány a výbor dovedou odhadnout, jak často má organizace zhodnocovat práci, připravovat hlášení, programy, plány a další nutnosti, které je třeba zařídit. Musíme se také vyhnout dlouhým schůzím. To se může přihodit, když se naše organizace schází zřídka, když nemáme schůze přiměřeně připravené a/nebo nejsou efektivně vedené. V případě potřeby je také možné uspořádat mimořádné schůze. Na nich rozhodujeme o problémech, jež vyvstaly a které je potřeba vyřešit okamžitě.

Postarejte se, aby členstvo dostalo o schůzi oznámení s předstihem. Postarejte se, aby členstvo vědělo, o čem schůze bude, aby si tak na ni mohlo připravit nezbytné věci a zajistit svou účast.

Zajistěte přípravu ke schůzi. Připravte agendu nebo seznam bodů k diskuzi a obeznamte členstvo s tím, jaká hlášení, průzkumy a četbu si potřebuje připravit. Schůze mohou začít úvodní diskuzí o předmětu schůze. Nezbytnou součástí přípravy jsou taktéž obstarání místa pro schůzi, zabezpečení, občerstvení atd.

Při vedení schůze se musíme neprodleně zaměřit na hlavní problém/agendu. Potřebujeme se vyvarovat zdržování se maličkostmi nebo nedůležitými záležitostmi. Když středem pozornosti učiníme důležité diskuze, můžeme zajistit, že schůze skončí včas a dosáhneme plodných výsledků. Ujistěte se, že je mezi členstvem rovnoměrné zapojení, a vyhněte se tomu, aby hrstka členstva měla monopol na diskuzi. Vždy shrňte tok diskuze, aby všichni věděli, jaké úrovně schůze se podařilo dosáhnout.

7. Jak výbor průběžně zlepšuje svou kolektivní činnost?

Aby se docílilo posílení kolektivní činnosti výboru, potřebujeme pěstovat a rozvíjet solidaritu, vzájemné pochopení a sdílení práce mezi členstvem. To vytvoří vzájemnou důvěru, odstraní individualismus a pomůže kolektivnímu vedení s plněním jeho úkolů.

Mezi členstvem je také nezbytné vyvinout společnou řeč. Společné pochopení můžeme během schůzí utvořit skrz kolektivní diskuze a studia a nepřetržitou výměnu informací. To vytvoří mezi členstvem pochopení a jednotu.

Taktéž potřebujeme mezi členstvem pěstovat otevřenost. Jakékoliv problémy nebo těžkosti, které je třeba mezi soudružstvem prodiskutovat, potřebujeme namísto skrývaní dát do popředí. Pokud chceme sdílet myšlenky, problémy nebo názory na důležité otázky, nemusíme čekat na schůze. Ticho na schůzi nebo před vedením bude kontraproduktivní. A řeči nebo kritika mimo schůze zasejí intriky a nejednotu.

Potřebujeme se s kolektivem sjednotit a naučit se chovat slušně, i když se se soudružstvem necítíme pohodlně. Tvoření malých skupin, klik nebo systémů barkada¹ jednotu výboru oslabí a rozloží. Svému soudružstvu musíme být nápomocní. Potřebujeme se mít na pozoru před čímkoliv, co by mohlo rozbít jednotu kolektivní činnosti výboru.

1 *V jazyce tagalog „neformální skupina přátel“ – pozn. překl.*

C. Metody práce výboru

1. Jaká je důležitost správné metody práce výboru?

Nestačí pouze, aby výbor připravoval rozhodnutí o tom jak pracovat. Aby zajistil, že budou tato rozhodnutí řádně a patřičně následována a vykonávána, musí výbor pracovat správným způsobem a stylem. Pokud nebudeme dávat důraz na správný styl, jak se pouštět do uskutečňování rozhodnutí, mohou se problémy vyskytnout, i když jsou rozhodnutí správná.

Existují již ověřené a zavedené postupy výborové práce, díky kterým můžeme efektivně vést masy.

2. Co se myslí tím, že tajemnice nebo tajemník výboru potřebuje vynikat a pracovat jako „důstojník družstva“?

Výbor můžeme přirovnat k družstvu² lidové armády a tajemnici či tajemníka k „veliteli družstva“. Aby se tajemnici či tajemníkovi umožnilo efektivně vykonávat práci, musí výbor důvěřovat „členstvu družstva“ a umožnit mu pracovat a plnit povinnosti podle sebe.

Aby se člověk stal vynikajícím „velitelem družstva“, musí studovat usilovně, svědomitě a v průzkumu jít do hloubky. Pokud nebude „členstvu družstva“ poskytovat propagační a organizační práci, nebude-li se učit s nimi rozvíjet vztahy, nebude-li studovat jak vhodně vést schůze, bude se při vedení družstva potýkat s obtížemi.

2 *Malá vojenská jednotka o velikosti kolem 12 vojáků – pozn. překl.*

Je nesmírně důležité chovat se k sobě navzájem s pochopením a podporou a zároveň mezi tajemnictvem a členstvem výboru udržovat striktní upřímnost. To zaručí jednotu pohybu „družstva“, což je základ efektivního vedení mas.

3. Co to znamená „vyložit všechny problémy na stůl“?

Pokud vyvstane jakýkoliv problém nebo obtíž, je potřeba svolat ihned schůzi a „vyložit všechny problémy na stůl“, abychom prodiskutovali a vyvodili kompetentní rozhodnutí pro řešení problému. Vyskytuje-li se problém, který „nevyložíme na stůl“, může se stát překážkou ve zprostředkování úkolů a povinností. Vyskytuje-li se problém a vám se ho nepodaří „vyložit na stůl“ k důkladné diskuzi s cílem najít řešení, ztíží to vykonávání povinností a úkolů.

Není to práce jen pro „velitele družstva“, ale všeho členstva výboru. Povídání si ostatním za zády situaci změnit nepomůže a problém se může dokonce znásobit a zhoršit tím, že do věci vneseme zmatek.

4. Co znamená „výměna informací“?

„Výměna informací“ znamená, že si musí členstvo výborů navzájem podávat hlášení a vyměňovat si názory na záležitostech, které je zajaly. To je potřeba, aby se rozvinula jedna společná řeč.

Členstvo výboru musí mít základní chápání revolučních teorií a linie Národně-demokratické revoluce. To je nejjistější způsob pro snadné porozumění a utváření jednotného pohledu na problémy, které mohou vyvstat při plnění úkolů.

5. Proč je důležité trpělivě naslouchat názorům a pohledům mas a soudružstvu z nižších úrovní?

Soudružstvo musí mít vynikající schopnost naslouchat hlasům mas a těch na nižších úrovních. Rozhodnutí, jež činíme, musí tyto hlasy odrážet, což nám zajistí, že nám tato rozhodnutí přinesou podporu. Krom toho se budou cítit součástí procesu rozhodování a můžeme jim ukázat, jak funguje pravá demokracie.

Nestyďme se zeptat na názor lidí z nižších úrovní. Nesmíme předstírat, že víme něco, co ve skutečnosti nevíme. Naši prestiž to neuменьší, naopak ji to zvětší.

Rovněž bychom s věcmi, které nám na nižších úrovních sdělí, neměli ukvapeně souhlasit ani nesouhlasit. Co nám řeknou, bude buď správné nebo nesprávné, a my to potřebujeme řádně analyzovat. Navíc potřebujeme dovedně řešit střetávající se myšlenky a být schopni trpělivě objasňovat, aby vynikla správná myšlenka. Takto můžeme vytvořit silnější jednotu mezi vedením a členstvem v souladu s tím, co je správné a co může přispět k revoluci.

6. Co znamená „naučit se hrát na klavír“?

Na klavír hrajeme všemi deseti prsty. Aby hrála dobrá melodie, nemůže deset prstů jen tak udeřit do kláves, ale musí se pohybovat podle jasného vzorce a s jasnou koordinací. Použijete-li jen některé prsty a zanedbáte-li ostatní, nedosáhnete účinku.

Před výborem nestojí jen jeden úkol, nýbrž přehršel úkolů. Avšak stejně jako při hře na klavír potřebuje mít výbor řádnou formu a koordinaci, aby se mohl těmto rozličným úkolům postavit a efektivně je uskutečňovat. Proto výbor potřebuje pokaždé uchopit svou hlavní úlohu. To je důležité, jelikož hlavní úloha je ta, která řídí řádné smě-

řování k menším úkolům. Krom toho je potřeba, abychom v každém bodě jasně rozhodli o prioritách, a tak pracovali na věcech, které je potřeba udělat nejdříve.

Zatímco budeme pracovat na těchto úkolech, mohou vyvstat problémy. Nemůžeme je prostě ignorovat. Potřebujeme v každé dané chvíli určit hlavní problém a pokusit se ho vyřešit. Vyřešení hlavního problému uvolní cestu k řádnému rozřešení dalších menších problémů.

Takto můžeme své úkoly plnit hladce a můžeme si dovolit prohlásit, že v „hraní na klavír“ vynikáme.

7. Co znamená „pevně uchopit“ své hlavní úkoly?

„Pevně uchopit“ své hlavní úkoly znamená, že potřebujeme věnovat úplnou pozornost a práci svému hlavnímu úkolu, abychom zajistili, že bude hotový v řádném čase. Pokud se nesoustředíme na své hlavní úkoly, v práci selžeme. Podobá se to tomu, když si něco položíme do otevřené dlaně a zakrátko to zase spadne. Také když v rukou něco držíme nedbale, můžeme o to přijít.

Pokud své úkoly nebudeme plnit a pokud se jich „pevně nechopíme“, žádný pokrok nenastane.

8. Co znamená „vynikat v počtech“?

„Vynikat v počtech“ znamená, že potřebujeme věnovat zvláštní pozornost kvantitativní stránce věcí nebo problémů a provádět základní kvantitativní analýzu. Můžeme tvarovat kvalitu, jakou má kvantita něčeho, a bez kvantity není ani kvalita.

S kvantitativní stránkou věcí pracujeme v každodenních úkolech. Pokud „nevynikáme v počtech“, nevěnujeme pozornost kvantitativní stránce těchto úkolů, které jim dávají kvalitu, jako jsou statistiky,

hlavní procentní podíly, kvantitativní uzávěrky. To může v naší práci způsobit chyby.

V našem masovém hnutí například potřebujeme řádně prozkoumat a analyzovat počet našich aktivních podporujících, počet neutrálních středních sil a těch, kdo jsou naši nepřátelé. O tomto problému nesmíme rozhodnout subjektivně bez konkrétního podkladu. Takto dovedeme snadno rozpoznat podmínky svých úkolů a stanovit si řádné plány k jejich pokroku.

9. Co znamená „ohlašovat schůze?“

„Ohlašovat schůze“ znamená, že potřebujeme podat včasné upozornění, že se bude konat schůze. Potřebujeme také účastnictvo informovat, o čem schůze je, co budeme probírat.

Potřebujeme učinit i řádnou přípravu při psaní hlášení a navrhování rezolucí, přípravu místa pro schůzi a veškerou s tím související logistiku.

Pokud řádně „neohlásíme schůzi,“ nebudou schůze probíhat hladce a budeme ztrácet čas.

10. Co znamená „vojáků raději méně, ale kvalitnější, a jednodušší administrativu“?

To znamená, že naše věty, projevy, články a rezoluce musí být krátké a přímo k věci. I schůze potřebují být krátké a stručné.

K tomu je klíčová řádná příprava schůze, díky které nebudeme ztrácet drahocenný čas, a schůze budou tak plodnější.

11. Proč bychom se měli spojovat a spolupracovat se soudružstvem, které s námi nesdílí stejné myšlenky?

Tomu, že budou v našich řadách rozdílné názory na problémy, jež vyvstávají, se nevyhneme. Děje se to, protože pocházíme z různých míst a máme rozdílné zkušenosti. Musíme vynikat nejen v tom, jak se sjednocujeme se soudružstvem, které naše názory sdílí, ale také v tom, jak se sjednocujeme s těmi, kdo mají názory rozmanité.

Takový by měl být náš přístup i k soudružstvu, které se dopustí vážných chyb. Nesmíme k nim cítit odpor a oddělit se od nich; musíme se připravit spojit se s nimi při plnění úkolů.

Rozdíly v názorech se musejí řešit pomocí kritiky a sebekritiky. Při řešení rozdílů musíme mít vždy na mysli zájmy revoluce a širokých mas, nikoliv zájmy nás samotných. Do kritiky a sebekritiky se potřebujeme pustit s touhou po sjednocení, prosazení toho, co je správné, a po tom, abychom utříbili rozličné myšlenky, našli pravdivosti, a tak pozvedli naši jednotu na vyšší úroveň.

12. Proč se potřebujeme mít na pozoru před arogancí?

Potřebujeme se mít na pozoru před arogancí, a to zvláště ve vedení, abychom si dovedli udržovat své principy a jednotu svých řad. Ti, kdo se nedopustili žádných chyb a dosáhli mnoha vítězství, se nesmí „stát domýšlivými“. Je důležité, abychom zůstali skromní. Také se musíme mít na pozoru před „nadzvedáváním si vlastní židle“ a před přílišným vychvalováním sebe samých v souvislosti s dosaženými vítězstvími. Je potřeba, abychom si zachovali zásadu prostého žití a tvrdé práce.

Soudružstvo, které se „stane domýšlivým,“ postihne arogance. Tato soudružka nebo soudruh bude mít sklon k samolibosti, k neobratnosti v rozhodnutích, a své úkoly bude plnit rychle v domnění, že neudělá žádné chyby. Na schůzích si bude myslet, že má vždy pravdu, a uzavře mysl před nasloucháním a učením se od ostatních.

13. Proč je při našem pozorování věcí důležité vytyčit dělicí čáru?

Učí nás to, že potřebujeme uchopit zákon rozporu a nazírat na různé věci jako na celek, nejen z jedné strany. To je důležité, abychom byli schopni do hloubky nahlížet na všechny věci, jež nás obklopují, a všechny je pochopit.

V první řadě potřebujeme vytyčit dělicí čáru mezi revolucí a kontrarevolucí: kupříkladu jde-li o problematiku diktatury. Kdykoliv na schůzi zmíníme slovo „diktatura“, okamžitě si pod tím představíme něco špatného. Jako diktaturu si přitom představujeme pouze imperialismus, velkou kompradorskou buržoazii a třídu majitelů pozemků, jejichž rolí je pokračovat s vykořisťováním a útlakem širokých mas společnosti. Na druhou stranu říkáme, že je potřeba vybudovat demokratickou lidovou diktaturu – diktaturu proletariátu, až zvítězí Lidově-demokratická revoluce. Tento druh diktatury je rozdílný, jelikož reprezentuje zájmy mas proti vládnoucí, utlačující třídě.

Za druhé potřebujeme v revolučních řadách neustále rozlišovat mezi správným a nesprávným, mezi úspěchy a nedostatky a osvětlovat, co je hlavní a co vedlejší. Například při hodnocení našich činů přijde chvíle, kdy si ukážeme na chyby, zaměříme se pouze na ně a unikne nám celý obrázek. Pokud však na druhou stranu budeme sle-

dovat jen pozitivní stránky, staneme se slepými vůči svým slabostem.

Pokud se podíváme na rozdílnosti našich úkolů, dovedeme se jich kreativně a efektivně chopit. Abychom se stali odborníky na rozlišování, musíme houževnatě studovat a analyzovat do hloubky. Takovýto přístup si musíme vybudovat.